

בתי המשפט

פ 040207/04		בית משפט מחוזי תל אביב-יפו	
תאריך: 30/01/2007		כב' השופט גורפינקל צבי	בפני:

בעניין: מדינת ישראל
 ע"י ב"כ עו"ד נועם עוזיאל
 נ ג ד
 אלון כהן
 ע"י ב"כ עוה"ד הילה תירוש ואורית חיון
 המאשימה הנאשם

הכרעת – דין

ב 29.06.04 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו 73 פרטי אישום, בגין עבירות הלבנת הון, מרמה, התחזות לאדם אחר, קבלת דבר במרמה ועוד. להלן תאור העובדות כפי שעולה מהאישומים:

אישומים 1-72:

פרוט הוראות החיקוק:

זיוף בנסיבות מחמירות בכוונה לקבל באמצעותו דבר – עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין"); שימוש במסמך מזויף – עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות – עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין; התחזות כאדם אחר- עבירה לפי סעיף 441 לחוק העונשין; הלבנת הון- עבירה לפי סעיף 3 (א) לחוק איסור הלבנת הון, תשי"ס- 2,000.

הנאשם הנו סוחר בכלי רכב משומשים. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום הונה הנאשם קוני כלי רכב, להם הציע כלי רכב למכירה, ע"י זיוף מדי הדרך ("ספידומטר" בלעז) וע"י התחזות ומרמה ביחס לבעלויות על הרכב (להלן: "כלי הרכב").

הנאשם רכש את כלי הרכב כשהם עתירי קילומטראז' מחברות אשר להן ציי רכב. על מנת להסתיר העובדה כי כלי הרכב היו בבעלות חברות שלהן ציי מכוניות, נהג הנאשם להעביר הבעלות על שמו או על שם אחרים. לשם העברת הבעלות על שם אחרים, השתמש הנאשם ברישיונות נהיגה של אותם אחרים, שלא ברשות ותוך שהוא מתחזה לאותם אחרים. מיד לאחר מכן ביקש הנאשם ממשרד הרישוי כפל רישיון וזאת מאחר ובכפל רישיון מופיע אך ורק הבעלים בהווה של כלי הרכב בלא שום אזכור לשם הבעלים הקודם. בדרך זו הסתיר הנאשם מקוני הרכב את העובדה שבעליו הקודמים של הרכב היתה חברה שלה ציי רכב.

על מנת להסתיר את העובדה כי המדובר בכלי רכב עתירי קילומטראז', זייף הנאשם את מדי האוץ (ספידומטר) ע"י הפחתת מספר הק"מ המופיע במדי האוץ עד לכדי רבע מהמספר האמיתי.

הנאשם פרסם בעיתונות מודעות למכירת כלי הרכב תוך שהוא מציג מצג כי הרכבים הם בבעלות פרטית מיד ראשונה אשר עברו אך ורק את הק"מ המופחת והכוזב כאמור במד האוץ שזויף על ידו.

הואיל ובכפל הרישיון תחת "בעלים קודמים" מצוין: " בעלים קודמים 01", נסמך הנאשם על טעותם המסתברת של הקונים הפוטנציאליים, דהיינו כי הסימון מלמד כי הרכב הוא אכן מיד ראשונה.

כל אימת שמי מהקונים העיר כי המדובר הוא ברכב מיד שניה, סיפק הנאשם הסבר כוזב על פיו הועברה הבעלות בתוך

המשפחה מטעמי זכאות לקבלת תו חניה אזורי מרשות מקומית או אחזקת רכב ממעביד.
 הנאשם הסתיר מקוני כלי הרכב את עובדת היותו סוחר רכבים והציג עצמו כבעליהם הפרטיים של הרכבים.
 לצורך מעשי המרמה, נהג הנאשם, לעיתים, להתחזות לאחיו, יוסי כהן חי, המתגורר דרך קבע בארה"ב, או לאחיינו - אבי כהן או לאדם נוסף.
 סמוך לאחר רכישת כל אחד מכלי הרכב המפורטים ועובר למכירתו לקונה, זייף הנאשם את מד האוץ והפחיתו על מנת שניתן יהיה להציג מצג שהרכב נסע פחות מכפי שנסע בפועל. הנאשם מכר את כל אחד מכלי הרכב המפורטים תוך מצג שווא על פיו נסע הרכב רק כאמור על פי מד האוץ המזויף.
 בעקבות הזיוף והמרמה ביחס לקילומטראז' ועקב המרמה ביחס לבעלויותיו הקודמות של הרכב, שילמו הקונים לנאשם תמורת כלי הרכב את הסכומים המפורטים בטבלה המצורפת לכתב האישום.
 הנאשם ביצע את המעשים המתוארים, בין השאר: זיוף ושימוש במדי אוץ מזויפים ביודעין, התחזות לאחר וכו', בכוונה להונות ולקבל באמצעותם מחיר מכירה גבוה משווים האמיתי והוא קיבל את מלוא סכומי התמורה עבור כלי הרכב, במרמה והכל בנסיבות מחמירות. הנסיבות המחמירות נעוצות בתחכמו בהיקפיו ובמימדיו של מעשה המרמה, וכן היותם פרי מאמץ מתוכנן שיטתי וממושך.

את עיקר התקבולים ממכירת הרכבים במרמה וזיוף (להלן: "כספי העבירות") הפקיד הנאשם בשני חשבונות בנק שנרשמו על שם אחיו, יוסי כהן חי ת"ז: 057401929 להלן: "יוסי כהן"), בהם היה הנאשם מיופה כח (להלן: "חשבון יוסי כהן") וזאת לשם הסוואת היות הכספים פרות מעשי עבירה וכן לשם הסתרת פעילותו העסקית מרשויות המס. הנאשם עשה שימוש בכספי העבירה, אותם הפקיד בחשבון יוסי כהן, לשם רכישת כלי רכב נוספים, לשם המשך ביצוע מעשי זיוף ומרמה.
 כספי העבירות הן בבחינת רכוש אסור כמשמעותו בחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2,000 (להלן: "חוק איסור הלבנת הון").

אישום מס' 73

פירוט הוראות החיקוק:

הלבנת הון- עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2,000.
 פעולה ברכוש אסור- עבירה לפי סעי' 4 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2,000.

ביום 21.04.03 התקשר הנאשם, בשם יוסי כהן, בהסכם לרכישת דירה הידועה כגוש 6161 חלקה 423/500, ברח' גולומב 33 בגבעתיים (להלן: "הדירה"). הנאשם השתמש ביפוי כח קונסולארי מאת אחיו, יוסי כהן. עבור הדירה שילם הנאשם, בין היתר, מכספי העבירות אותם הפקיד בחשבונות יוסי כהן ומכספים שמקורם בחשבונות יוסי כהן, אליהם הופקדו כספי העבירות, ואשר הוכתמו בכספי העבירות.
 הדירה היא רכוש אסור כמשמעותו בחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2,000, ורכישתה מכספי העבירות ומכספי חשבונות יוסי כהן היא בבחינת פעולה ברכוש אסור, כמשמעותה בחוק הנ"ל.
 הנאשם רכש את הדירה על שם יוסי כהן במטרה להסתיר או להסוות את זהות בעלי הזכויות בה ואת מקור המימון לרכישתה ועל מנת להלבין את את כספי העבירות.
 הנאשם משתמש בדירה ומחזיק בה בידיעה כי היא רכוש אסור.

אישום מס' 74

פירוט הוראות החיקוק:

הלבנת הון- עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2,000.
 פעולה ברכוש אסור- עבירה לפי סעי' 4 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2,000.

במועדים שונים רכש הנאשם 22 מכוניות ממוכרים שונים. פרטי המכוניות מפורטים בכתב האישום. הנאשם שילם

עבור המכונית הנרכשות מכספי העבירות שהנם בבחינת רכוש אסור כמשמעותו בחוק לאיסור הלבנת הון, אותם הפקיד בחשבונות יוסי כהן.

המכוניות הנרכשות הן בבחינת רכוש אסור כמשמעותו בחוק איסור הלבנת הון ורכישתן ביוזעין מכספי העבירות ומכספי חשבונות יוסי כהן הן בבחינת פעולה ברכוש אסור, כמשמעותו בחוק הני"ל.

הנאשם שילם עבור הרכבים באמצעות כספים מחשבונות יוסי כהן במטרה להלבין את כספי העבירות.

הנאשם טרם העביר רישום הבעלות במכוניות והן עדיין רשומות על שם המוכרים.

אישום מס' 75

פירוט הוראות החיקוק:

שימוש במרמה עורמה ותחבולה, במזיד ובכוונה להתחמק ממס – עבירה על סעיף 220 [5] לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"ה – 1961 (להלן: "הפקודה")

השמטה במזיד בכוונה להתחמק ממס מתוך דו"ח שנערך לפי הפקודה כל הכנסה שיש לכללה בדו"ח – עבירה על סעיף 220[1] לפקודה.

מסירה בדו"ח על פי הפקודה אמרה או תרשומת כוזבות, במזיד בכוונה להתחמק ממס- עבירה על סעיף 220[2] לפקודה.

הכנה או קיום של פנקסי חשבונות כוזבים ורשומות אחרות כוזבות, במזיד בכוונה להתחמק ממס- עבירה על סעיף 220[4] לפקודה.

בכל אחת משנות המס 1999-2004 (להלן: "התקופה הרלבנטית לכתב האישום") עסק הנאשם בסחר בכלי רכב. בעיסוקו זה היה הנאשם "סוחר רכב", כמשמעות המושג בתוספת י' להוראות מס הכנסה [ניהול פנקסי חשבונות] [מס' 2], התשל"ג- 1973 (להלן: "הוראות ניהול פנקסי חשבונות") (והוא היה חייב בניהול פנקסי חשבונות כאמור בהוראות הני"ל ובסעי' 130 לפקודת מס הכנסה.

בכל אחת משנות המס 1999-2004 השתמש הנאשם במרמה, עורמה ותחבולה במזיד בכוונה ובמטרה להתחמק ממס, העלים הכנסות ופעל באופנים שונים, כמפורט להלן.

בכל שנת מס בתקופה הרלבנטית לכתב האישום לא ניהל הנאשם ספרים, כמתחייב על פי הוראות ניהול פנקסי חשבונות וסעי' 130 לפקודת מס הכנסה, לרבות ספר תקבולים ותשלומים, ספר סחר, ספר תיווך, שוברי קבלה, חשבוניות, רשימת מלאי לסוף שנה, רשימת יתרות החייבים והזכאים לסוף שנת המס, תיק תיעוד חוץ וכן הכין וקיים פנקסי חשבונות ורשומות כוזבים בכך שלא כלל ולא רשם בהם את מלוא הכנסותיו.

בכל אחת משנות המס 1999-2001 לא הפיק הנאשם חשבוניות מס בגין הכנסותיו כלל ובשנות המס 2002-2003 הפיק חשבוניות מס כוזבות אשר אינן מבטאות את הכנסותיו האמיתיות.

בכל שנת מס בתקופה הרלבנטית לכתב האישום לא דיווח הנאשם על מלוא הכנסותיו, כמתחייב על פי סעיף 131 לפקודת מס הכנסה.

ביום 17.06.02 הגיש הנאשם דוחות על הכנסה לשנות המס 1999-2001 אולם השמיט מהן הכנסות וזאת בכוונה להשתמט מתשלום מס.

ביום 27.02.03 הגיש הנאשם דוחות על הכנסה לשנות המס 2002-2003 אולם השמיט מהן הכנסות וזאת בכוונה להשתמט מתשלום מס.

לצורך עסקיו השתמש הנאשם בשני חשבונות בנק הרשומים על שם יוסי כהן, בהם היה הנאשם מיופה כח לפעול, ובחשבון בנק של הנאשם עצמו (להלן: "חשבונות הבנק").

הנאשם השתמש בשני חשבונות יוסי כהן מתוך כוונה להסוות את פעילותו העסקית ועל כן, לא דיווח עליהם לרשויות המס, במסגרת דיווחיו, כמתחייב על פי דין, או בכל דרך אחרת.

הנאשם התחזה להיות אחיו ואחיינו ורשם בעלויות על כלי רכב וייפוי כוח למכירה על שמם, בין היתר לשם הסתרת העובדה כי הינו סוחר רכב, מעיני רשויות המס ומעיני קוני הרכב.

בתקופה הרלבנטית לכתב האישום סחר הנאשם במאות כלי רכב והפיק הכנסה מעיסוקו בסחר בכלי רכב, אשר את חלקה נטל לעצמו במזומן, או בצ'קים אותם סיחר או ניכה ואת חלקה האחר, הפקיד בחשבונות הבנק בסכומים

הבאים :

בשנת המס 1999 – סך 2,221,000 ₪

בשנת 2000 - סך 2,601,000 ₪

בשנת 2001- סך 3,354,000 ₪

בשנת 2002 – סך 2,404,000 ₪

בשנת 2003 – סך 2,627,000 ₪

בשנת המס 2004 (ינואר- אפריל) – סך 408,000 ₪

מתוך כוונה להתחמק מתשלום מס לא רשם הנאשם את ההכנסות הנ"ל והכנסות נוספות, בסכומים שאינם ידועים למאשימה ואשר אותם לא הפקיד בחשבונות הבנק הנ"ל, ולא דיווח עליהן כנדרש.

ביום 31.12.01 הגיש הנאשם הצהרת הון כוזבת אשר אינה כוללת דיווח על שני חשבונות בנק על שם יוסי כהן בהם היה מיופה כוח לפעול ובהם עשה שימוש לפעילותו העסקית במסחר בכלי רכב.

אישומים 1-72

ראיות התביעה

בפני בית המשפט העידו 29 עדי תביעה וביניהם: אנשים שרכשו מהנאשם רכבים, אחראי ציי רכב בחברות שונות שמכרו לנאשם רכבים, בנקאים מסניפים בהם היו חשבונות ע"ש הנאשם וע"ש יוסי כהן (חשבונות בהן הנאשם היה מיופה כוח), אחיינו – אבי כהן, אשר מספר רכבים הועברו על שמו, מוכר הדירה בה מתגורר הנאשם ואנשי חקירות מס הכנסה ומשטרה. לאור מספרם הרב של העדים בתיק, חלק מרוכשי הרכבים מהנאשם וחלק ממוכרי הרכבים לנאשם לא העידו אלא הוגשו תצהירים/ שאלונים שהשיבו עליהם העדים כחלק מהליך החקירה במקום עדותם.

בסיכומיו, הראה ב"כ המאשימה, את נתוני העסקות של כל פרט אישום למעט אישום 52 אותו זנחה התביעה.

כלפי כל רכב הונחו בפני ביהמ"ש הראיות הבאות :

1. מהיכן הנאשם רכש - בכל המקרים הרכבים נרכשו מציי חברות, או ע"י מכרזים או בעסקאות כוללות. ראה לדוגמא הסכמי רכישה: ת/80, ת/142
2. מחיר הרכישה - אותו ניתן היה ללמוד מהסכמי הרכישה ומרישומי החברות שהוצגו באמצעות מנהלי ציי הרכב או כנתונים שהופיעו במסמכי המכרזים שצורפו להודעות. ראה לדוגמא: ת/80, ת/142
3. מצב הרכב בשעת הקנייה, כולל מהו הקילומטראז' שהופיע על מד הדרך, וכן האם ישנם חלקים הטעונים שיפוץ, זאת שוב באמצעות תרשומות של מנהלי ציי הרכב במהלך הניהול השוטף של עבודתם ושל המכירה בפרט. ראה לדוגמא: ת/171, ת/142 – שם צויין מפורשות כי מנוע רכב נשוא אישום 7 טעון שיפוץ, ת/193- צילום מסך מערכת הניהול של ק"ל
4. האופן בו שילם הנאשם תמורת רכישת הרכבים המידע עולה מתרשומות החברות שמכרו לנאשם את הרכבים ומתדפיסי בנקים.
5. האופן בו הזדהה בשעה שניגש למכרזים או לרכישת הרכבים מהחברות. באישומים 18-9 הזדהה כאחיו – יוסי כהן ואף הציג את תעודת הזהות שלו. ראה: ת/142, ת/136
6. הפעולות אותן ביצע הנאשם עם רכישת הרכבים, כדוגמת העברת הבעלות על שמו או על שם אחיו או על שם אחיינו (אבי כהן).
7. האם הוצא כפל רשיון ממשרד התחבורה. מתוך סקירת הראיות עולה כי ברובם המכריע של המקרים הוציא הנאשם כפל רשיון. ראה נספחים לת/30, ת/35
8. זהות קוני הרכבים מהנאשם
9. המצג אותו הציג הנאשם בדבר פרטי הבעלות של הרכב. (איזו יד, האם הרכב היה בבעלות קודמת של חברה) באף מקרה הנאשם לא הציג עצמו כסוחר רכבים, בכל המקרים הציג את שרשרת הבעלות כפרטית בלבד, באף

- מקרה גם כשנשאל ישירות לא הזכיר את העובדה שהרכבים נרכשו מחברות.
10. **כיצד הנאשם הציג עצמו לקונוי** : בעלים פרטיים, אינו סוחר ברכבים, מוכר בעבור קרוב משפחה וכו'. מידע זה הובא לידי ביהמ"ש באמצעות עדויות והודעות הקונים כשבחלקם הוצגו גם זכ"ד המציין את המחיר, או ניהול תרשומת של הקונה בשעת שיחה עם הנאשם.
11. **המחיר אותו שילם כל קונה**. במקרים בהם הקונים הצהירו כי שילמו במזומן, הוכח כי הנאשם הפקיד בסמוך לכך כספים בחשבונות אחיו, כמו כן, קיימת תרשומת של הקונים שערכו בשעת שיחה טלפונית לברור הפרטים עם הנאשם. במקרים אחרים בהם שילמו באמצעות צ'קים בנקאיים ולרוב לפקודת אחיו של הנאשם - יוסי כהן, הוצגו מסמכים המוכיחים את גובה התשלום.
12. **מספר הקילומטרים שהראה מד הדרך בשעה שהנאשם מכר את הרכב לקונה**. הראיות לכך מקורם ברוב המקרים במסמכים ממכוני בדיקה אליהם הלכו הקונים בטרם הרכישה, המסמכים הוצמדו להודעות הקונים (ראה לדוגמא ת/30, ת/35). במקרים בהם לא נמצאו מסמכים מסוג זה, קיימות תרשומות שערכו הקונים בשעה ששוחחו עם הנאשם לצורך ברור פרטי ונתוני הרכב אותו הם עומדים לרכוש. (ראה : ת/34, ת/31).
13. **היכן הופקדו הכספים** שקיבל בגין המכירה. ברוב המקרים הפקיד הנאשם את הכספים לחשבון על שם אחיו יוסי כהן כשהוא המיופה כח בו. ראה ת/108.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העידו ארבעה : הנאשם, שניים בעניין העברת הכספים מהאח לנאשם ועד בנושא מחירי רכבים.

עדות עה/3 - מר אפרים מוהר

מר מוהר העיד בישיבה מיום 02.07.06, העד הינו שמאי והגיש את חו"ד נ/17. מעדותו עולה כי הינו סבור כי יש לשנות את שיטת תמחור הרכבים וכי יש בכוונתו להוציא מחירון מתחרה למחירון של לוי יצחק. לפיו, לצורך קביעת מחירו של רכב אין חשיבות לפרמטרים הבאים : מספר הבעלים של הרכב, מספר הקילומטרים שהרכב נסע. כמו כן, לדידו העובדה שהרכב היה בבעלות חברה אמור לשמש כפרמטר חיובי לערך הרכב שכן בד"כ רכבים שהם חלק מציי רכבי חברות מתוחזקים טוב יותר מרכבים בידי פרטיים וזאת מאחר ויש קצין רכב הדואג לטיפולם. מבחינתו הנתון החשוב העיקרי והכמעט בלעדי לקביעת ערכו של רכב הינו מצבו המכאני בשעת המכירה.

עדות הנאשם

הנאשם בחר להעיד בביהמ"ש ולהלן חלק מעדותו הראשית המתייחסת לאישומים 1-72 :

" על כך שבכתב האישום נטען שזייפתי ספידומטרים, משיב שעשיתי הרבה טעויות בחיים, אני מצטער על כך, קניתי מחברות מסודרות, אבל אני לא הייתי מסודר, לקחתי את המכוניות שלא היו תקינות, סדרתי את לוח השעונים, אני אישית לא זייפתי, אלא אנשים אחרים, יש כאלו מכוניות שידעתי שמסדרים את לוח השעונים, השקעתי במכוניות. על כך שנטען שקניתי רכבים מחברות ומכרתי אותם כרכב פרטי, תוך כדי שעשיתי כפל רשיון, משיב שאילצו אותי לעשות העברת בעלות כשרכשתי מחברה, הייתי צריך ללכת למשרד הרישוי ולהוציא רשיון רכב, קיבלתי טופס העברת בעלות, וכדי למכור את הרכב היה צריך ללכת למשרד הרישוי ולהוציא רשיון רכב חדש ע"ש הקונה. את הרכבים הצגתי והם לקחו את הרכב למכון בדיקה, ראו את טיב הרכב, את המצב המכני, שהאטו מטופל ושמדובר בנהג אחד שנוהג ברכב. על כך שנטען בכתב האישום שניסיתי להלבין הון, משיב שלא הלבנתי שום הון, איני יודע למה הכוונה, אמרתי למנהל הבנק שאני סוחר מכוניות קטן, הרבה אנשים יודעים, כל השיקים שקיבלתי שמתו אותם בבנק, לא הסתרת, אם רציתי להלבין הון הייתי שולח את הכסף לחו"ל. הפקדתי כסף לחשבון של יוסי כהן כי באותה תקופה יצאתי עם אשתי, לא רציתי להראות לה את הפעילויות שלי, נכוותי עם בחורה אחת בעבר לכן לא האמנתי באף אחד. היה לי יפוי"כ בחשבון.

...

במשטרה הייתי במצב נפשי לא טוב, לכן שמרתי על זכות השתיקה. לגבי אבי כהן, הוא עזר לי, היה שוטף את המכוניות, ביקשתי ממנו לרשום על שמו כמה מכוניות, כי לא רציתי שיעקלו לי את המכוניות, הייתי בסכסוך עם אנשים, הת.ז. שלו היתה אצלי. מאותה סיבה רשמתי מכוניות על שם יוסי כהן, היו לי בעיות עם אנשים, פחדתי שיעקלו לי את המכוניות.

ב- 14.4.04 נחקרתי ע"י שוטר וחוקרת מס, שניהם היו בחדר. היו אנשים שקנו ממני רכבים, והסכמתי לשלם להם פיצויים כי התברר שהאוטו לא היה בסדר, פיציתי את האנשים שיהיו מרוצים. יש מצב שהרבה פעמים לקחתי את המכוניות חזרה ונתתי את מלוא הכסף. המקרה של חסן שמעון זכור לי. (תביעה מבימ"ש לתביעות קטנות מסומנת 15/) הקונה ידע שיש בעיות עם לוח השעונים, וביהמ"ש אמר שלא מגיע לו שום דבר, בגלל שהמשטרה פנתה אליו הוא רצה להרוויח כסף. לא החתמתי על זכ"ד כי הייתי לא מסודר.

לגבי רישום של חברות ליסינג, אלו חברות השכרה, שרצו למכור מכוניות, הם ביקשו רישום קודם, היה רשום רכב השכרה, כשאדם קונה רכב כזה, זה בהרבה פחות כסף, ואילו כשכתוב ליסינג לא מפסידים כסף. כשקונים רכב מיד שלישית, אם זה היה ליסינג או חברה בעבר לא רואים זאת ברשיון, אך אם זה השכרה או מונית, או רכב צבא או בטחון, יהיה רשום.

יוסי העביר לי כסף מחו"ל לצורך רכישת דירה ועזר לי, הוא העביר לי דרך אנשים, חברים שבאים לארץ, הוא נהג להביא לי 8-9,000 \$. נסעתי אליו 3-4 פעמים והוא הביא לי אז כספים. העד מופנה לדפי הפקדות של יוסי כהן, לגבי הפקדות מזומן הם הסכומים שהפקדתי בחשבון.

טפסי הפקדה מסומנים 16/

היום איני יכול לזכור איזה הפקדות בוצעו. הכסף שקיבלתי מיוסי היה בדולרים, המרתיו לשקלים. יוסי לא העביר לי דרך הבנק שלו בחו"ל, איני יודע מדוע, הוא עבד 22 שנה בארה"ב, עובד מאוד קשה, חסך כסף כדי לעלות לארץ.

הרכבים שקניתי מחברות הם טובים מאוד, מטופלים. הרבה מהאנשים לקחתי למכון בדיקה קומפיוטקס, כי הם קרובים לבית, לקחתי גם למכוניים אחרים, קומפיוטקס בראש"צ, הלכתי לאן שהלקוח רצה ללכת, לא הכתבתי לו לאן ללכת."

בחקירה נגדית השיב הנאשם לשאלות התובע בנושא העברות הכספים מאחיו יוסי בארה"ב אליו: " יוסי העביר לי כספים באמצעות אנשים כמו ישראל סלע, שהוא חבר של יוסי, היה מעסיקו, הוא נתן לי פעם אחת כסף בסך 9,000 \$, לפני כמה שנים, הוא גר בארה"ב. אביו של חבר בשם שאול, פגשתי פעמיים לפני כמה שנים, לא זוכר לפני כמה. ועוד כמה חברים שהם חיים בארה"ב, ובאים לחופשה לארץ. יוסי היה מתקשר אלי ואמר לי שהוא שולח כסף עם מישהו, הוא שלח את הכספים כדי שארכוש לו את הדירה. לא שאלתי מדוע אינו שולח מהבנק. איני יודע אם הוא יבוא להעיד במשפט. יוסי עובד באלקטרוניקה, הוא מנהל בחברה.

ידעתי שיש הפקדות בבנק כפי שמופיע ב/16 למרות שאיני זוכר את התאריכים, זוכר שהפקדתי את הדולרים לאחר שהמרתי, הפקדתי פחות מ-10,000 ש"ח כדי לא לשלם עמלה. איני יכול להבדיל בין הפקדות במזומן מיוסי או ממכירת רכב. יש הפקדות במזומן בחשבונו של יוסי 2258 ממכוניות. אך רוב ההפקדות הן המרות של דולרים לשקלים, חלק מהכסף מכרתי מכוניות והפקדתי את הכסף.

העד מופנה לתדפיס בחשבון 2258 ת/103 ומשיב: ההפקדות הללו הם כסף מיוסי, אם זה פחות מ-10,000 ₪. חילקתי את הסכומים שקיבלתי ממנו להפקדות של כ-9,900 ₪, לפני העמלה הפקדתי סכומים גדולים יותר. כמה פעמים בשנה - 3-4, יוסי שלח לי כסף ע"י אחרים.

בשנת 2004 לא זוכר אם קיבלתי כסף מיוסי באמצעות שליח. בשנת 2003 קיבלתי ממנו כסף, אך איני זוכר תאריכים, איני זוכר כמה הוא שלח לי, סכום של דירה כ- \$ 300,000 בכמה פעמים. לטענה שאם הסכום הוא \$ 300,000 הייתי צריך לקבל 30 פעמים כסף מחברים, משיב שהיו הרבה אנשים שהעבירו לי כסף.

אני מתמצא בתעריפי מכוניות, אך חלש בחשבון. לפני העמלה הפקדתי סכומים גדולים לחשבוננו של יוסי. העד מופנה ל **ת/103** ומשיב איני רואה הפקדות של למעלה מ- 10,000 ₪.

העד ממשיך: לטענה שלא היתה לי ברירה אלא להפקיד שיקים בנקאיים בחשבון בנק מכיוון שאין דרך אחרת להפוך את השיק הבנקאי לכסף, משיב שלא הסתרתי שום דבר, הפקדתי את השיקים בבנק, עשיתי טעויות משום שאני רשלי ואני משלם על זה.

סוחר אחד לימד אותי את המקצוע, כיצד לסדר את המכוניות, כיצד למכור אותם, להכין אותם, לרוחץ, לעשות פוליש ווקס, פחחות, לעשות טסט. סידרתי את המצב המכני של האוטו. על כך שאין הרבה חשבונות של מוסכים בקלסר הרו"ח שלי, משיב שהייתי שולח את המכוניות במוסכים בת"א, ברח' התעשיה 5 בת"א, מוסך קבוע שעבדתי איתו, לא זוכר את שמו. לא זוכר כמה מכוניות סידרתי במוסך הזה. בחמש השנים האחרונות, לא זוכר כמה מכוניות מכרתי וקניתי, אני סוחר קטן, בערך עשרות מכוניות. איני חברה גדולה.

העד מופנה לתדפיסים **ת/125 - ת/131**, ומשיב: על שם יוסי כהן נרשמו מכוניות. איני זוכר כמה מהן סידרתי במוסך ברח' התעשיה 5, העד מופנה לקלסר החשבונות - ת/132, ומנסה לאתר חשבונות של המוסך: מציג חשבונות של מוסך מב"ב ושל מכוון לרחיצה. לשאלה כיצד איני מוצא חשבונות מהמוסך הנ"ל, משיב שלא הייתי מסודר. לענין שינוי ספידומטר, אמרתי ב.נ. שהחלפתי דרך אדם בשם יהודה ספידומטר, לוח שעונים, אך רק בשני מקרים שינו את מד המרחק, משיב שיש הרבה מכוניות שלוח שעונים שלהם לא היה טוב, היה מקולקל, מד הדלק לא עבד, לכן החלפתי, לוח שעונים של יונדאי עולה כ- 200-300 ₪, כמה מאות ₪. החלפתי אצל יהודה כמה פעמים בודדות לוח שעונים, ואצל עוד כמה אנשים. גם כאלה שאין להם עסקים מסודרים.

לטענה שב- 71 מכוניות שונה הספידומטר שנרכשו מחברות מסודרות, משיב שלא בכולן החלפתי את לוח השעונים, יש אנשים ששינו את הספידומטר, לא זוכר מי, יש פעמים שלא ידעתי ששינו, אני עצמי לא זייפתי ולא שיניתי, איני יודע להתעסק במצב מכני של רכב.

אם קניתי רכב מקק"ל לדוגמא, והספידומטר שונה, משיב שאיני יודע על ידי מי. היו תקופות שלא הייתי מסודר ומבולבל.

אני מכיר את האנשים ששינו, נכון שזה אמור לעזור לי בשינוי, הם עשו זאת כדי שיהיה לי קל למכור את הרכב, לא תמיד ידעתי. נתתי להם את מפתחות הרכב.

לא הייתי מודע לחומרה שבשינוי הספידומטר, ואני מצטער על כך. עשיתי טעויות, אם הייתי יודע שאסור ואת ההשלכות למה שגרמתי, לא הייתי עושה, עובדה שלחלק מהאנשים תיקנתי את המכוניות, כולם בדקו את המכוניות מבחינה מצב מכני, הורדתי לאנשים כסף מהמחירו.

העד מופנה לנספח א' לכתב האישום ומשיב: איני יכול לדעת באיזה מכוניות זוייף הספידומטר וע"י מי. איני זוכר. ציון סולימן לימד אותי את המקצוע, הוא לא שינה ספידומטר.

בשלב זה חקירתו הנגדית של הנאשם הופסקה בשל מתח נפשי בו היה שרוי, במהלך ההפסקה הנאשם ביצע ניסיון התאבדות ע"י נסיון לקפוץ מחלון הקומה השישית בניין ביהמ"ש ובעקבות זאת אושפז בביה"ח. לאור אלו ויתרה התביעה על המשך חקירתו הנגדית של הנאשם, שבשל מצבו הנפשי נדחה הדיון לחדשים רבים, והוא לא היה מסוגל להמשיך בעדותו.

ניתוח הראיות

טענות ההגנה מתחלקות לשני ראשים : ראשית נטען כי הראיות הושגו שלא כדין וככאלה יש לפוסלן לאור הלכת יששכרוב ומכאן שיש להפעיל את דוקטרינת ההגנה מן הצדק ולזכות את הנאשם. לחלופין טוענת ההגנה כי התביעה לא עמדה בנטל המוטל עליה ולא הוכיחה מעל לכל ספק סביר את כל יסודות העבירות. וזאת לאור העובדה שמרבית לקוחותיו של הנאשם רכשו את הרכבים שקנו לאחר בדיקה שערכו במכון רישוי, והחליטו לרכושם לאחר שהיו שבעי רצון ממצבם של כלי הרכב ומתנאי העסקה ומכאן שדבר לא הוצא מהם במרמה.

למול אלו, ב"כ התביעה גורס כי במקרה דנן לא חלה התנהגות פסולה מצד הרשות החוקרת ומצד הרשות התובעת וכי יש לפסול טענה זו ולגופו של עניין התביעה סבורה כי הוצגו ראיות ברמה שעולה על כל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בסעיפים 1-72.

טענת הגנה מן הצדק

ב"כ הנאשם בסיכומיהן טוענות כי במקרה שלפנינו בוצעו שורה של מחדלים חקירתיים קשים הפוגעים בזכותו של הנאשם להתגונן עד כדי פסילתן של ראיות שנאספו וזאת לאור הלכת יששכרוב. להלן פרוט המחדלים לפי הסנגוריה:

1. ביצוע הליך החקירה וניהולה ע"י תובע מהפרקליטות תוך אי שמירה על הפרדת רשויות בין הרשות החוקרת לפרקליטות.
2. שאלוני החקירה
3. הפרת זכות החסיון של הנאשם
4. השלמת החקירה במהלך ניהול התיק

בחינת הטרוניות וקביעה האם יש בהן כדי להביא לפסילת הראיות

1. ביצוע החקירה המשטרתית בליווי התובע מהפרקליטות.

לפי הסנגוריה מעצם העובדה שהפרקליטות יזמה את החקירות ומהעובדה שהתובע ליווה את החוקרים והנחה אותם בפעולותיהם נגרם לנאשם נזק.

" ב"כ המאשימה, הוא זה אשר ערך את מסמך החקירה הרלבנטי ביותר לעבירות המס, הוא זה אשר חקר את התיק, ניהל את החקירה, ניסח את טפסי השאלונים ישב בישיבות צוות והיה מעורב אישית ובכך נמנעה זכותה של ההגנה להעמידו על דוכן העדים ולחוקרו חקירה נגדית כפי שהיה צריך לעמוד מי שמעורבותו בהליכי חקירה הנה כזו כמו של התובע בתיק. " (עמ' 14 לסיכומי ההגנה).

כמו כן, טוענת ההגנה כי: " בסעיף 61 לחסד"פ נאמר כי הפרקליטות תורה למשטרה לחקור, אין פירוש הדבר כי הפרקליטות היא זו אשר תבצע את החקירה. לפרקליטות אין את הכלים לכך ואין זה מתפקידה. הנה כי כן יוזמת הפרקליטות או ליתר דיוק – הפרקליט בתיק זה, ע"י ניסוח השאלון איננה מהווה הליך תקין"

אין בידי לקבל טענה זו. דרך עבודה רצויה ונהוגה היא שת"פ יהיה מלווה בין הרשות החוקרת לרשות התובעת. עניין שבשגרה הוא כי הרשות החוקרת מתייעצת ונעזרת ברשות התובעת. אומנם מדובר בשתי רשויות שונות האמונות על שלבים שונים בהליך הפלילי, אך השתיים עובדות יד ביד. לא ניתן לקבל שיטה בה הרשות החוקרת פועלת במנותק לרשות התובעת, מטבעם של דברים קיים שת"פ לגיטימי בין שני הגופים.

במקרה זה לא מצאתי ממש בטענה כי נערך פה שיתוף פעולה עודף מצד התביעה. רבים הם המקרים בהם התביעה יוזמת חקירות לאור הגעת מידע דווקא לרשות התובעת. האם יעלה על הדעת שבשל העובדה שפרטים אודות קיומם של חשדות בגין התרחשותן של עבירות מוצאים דרכם קודם לתביעה ולא למשטרה אזי התביעה לא תוכל להורות וליזום חקירה? ברור ונהיר הוא כי התשובה לכך היא שלילית.

במקרה דנן התקבל מידע למשרדי הפרקליטות של מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה) ובשל כך פנה התובע בבקשה מפורטת ליזום הליכי חקירה - ראה נ/7. התובע הוא לא זה שערך את החקירה אלא פנה לרשות החוקרת וליווה אותה בצעדיה, כראוי שיעשה.

האם מעצם העובדה שהתובע נטל חלק בהכנת השאלונים יש פסול? גם לשאלה זו יש להשיב בשלילה. איזו רלבנטיות

מבחינת הגנת הנאשם מצויה בשאלה מי הוא עורך השאלונים? מה שרלבנטי להגנת הנאשם הוא תוכן השאלות ותוכן התשובות שני אלו מצויים היו בידי הנאשם כחלק מחומר החקירה ומוצגים הם אף בפני ביהמ"ש כחלק מראיות התביעה.

ההגנה מלינה על כך כי "העדים זומנו לראשונה למתן עדות בע"פ למשרדי התביעה כחלק מהרענון לקראת העדות בביהמ"ש, לאחר שחומר הראיות הועבר להגנה ולאחר תחילת ניהול התיק." הכצעקתה? האם הטרוניה היא בכך שקולם של העדים נשמע לראשונה בעל-פה ולא בכתב במשרדי התביעה ולא במשרדי המשטרה? מה נפקא מינה האם אדם משיב על שאלות בכתב ידו או האם הוא משיב לשאלות החוקר במשרדי המשטרה והחוקר רושם את הדברים מפיו? ההליך הפלילי עוסק בדיני נפשות ומכאן שיש להעדיף מהות על פני צורה. עניין שבשגרה הוא כי החקירות מוגשות לתביעה ולאחר מכן התביעה מזמנת את העדים למשרדיה על מנת לרענן את זכרונם ובאם מתגלים פרטים חדשים תוך כדי רענון אזי מחוייבת התביעה ליידע את ההגנה על מנת שלא תופתע. במקרה שלפנינו התצהירים – שאלונים של האנשים שימשו כחקירתם והגעתם למשרדי התביעה בטרם שלב ההוכחות הוא שלב הרענון הלגיטימי, כשבעקבותיו התגלה מידע חדש התביעה יידעה על כך את הסניגוריה בטרם ההוכחות.

לסיכום נקודה זו, אין בידי לקבל טענת הסניגוריה כי מעצם שיתוף הפעולה הקרוב בין הרשויות החוקרת והתובעת נגרם עיוות דין ונפגמה הגנתו של הנאשם.

2. שאלוני החקירה

ההגנה מלינה על כך כי "לשאלון נילוה מכתב, אשר אינו מסביר לנחקר דבר, ואינו מפרט כי יהיה עליו להתייבב בבית המשפט לעדות. הנחקר אינו מוזהר בע"פ ובאופן חד משמעי כי עליו לומר את האמת ואך ורק את האמת ואינו נחקר כנדרש בדיון. יתרה מכך, השאלון מנוסח בצורה מגמתית... במילים רכשתי מאדם אשר הציג עצמו כ: ..יש משום רמיזה למעשים פליליים." (עמ' 19 לסיכומי ההגנה) עוד מוסיפים כי נשללה מהמתלונן הזכות שלא להגיש תלונה וכן כי בעצם האזהרה שהופיעה בגוף המכתב הנלווה יש אלמנט מפחיד.

לטענת ההגנה השאלונים אינם מהווים חקירה כדין, שכן אינם עומדים בדרישות החוק המגדיר כיצד יש לבצע חקירה ומפנה לפקודת הפרוצדורה הפלילית – עדות:

" קצין משטרה..רשאי לחקור בע"פ כל אדם המכיר, לפי הסברה, את עובדותיה ונסיבותיה של העבירה...ורשאי הוא לרשום בכתב הודעה שמוסרה אדם הנחקר על כך." וכן מפנה לסעי' 77 לחסד"פ:

(א) לא יגיש תובע לביהמ"ש ראייה ולא ישמיע עד אם לנאשם או לסנגורו לא ניתנה הזדמנות לעיין בראיה או בהודעת העד בחקירה, וכן להעתיקם, אלא אם ויתרו על כך.

(ב) הודעה של עד בעניינים פורמאליים שאינם מהותיים לברור האשמה, אין חובה שתהא בכתב ואולם..."

הסניגוריה טוענת כי מאחר והעדים תוחקרו באמצעות שאלונים ולא בע"פ אזי החקירה אינה כדרישת החוק. שוב עסקינן בטענה שעניינה צורה ולא מהות. הראציונאל של סעי' 77 לחסד"פ עניינו בשמירה על אינטרס הנאשם ע"י קביעת מנגנון שימנע הפתעת התביעה את הנאשם בשלב ניהול המשפט וזאת על מנת למנוע מצב שהגנתו תינזק. לא זו בלבד אלא הסעיף קובע כדרישה מהותית כי כל דבר המפליל את הנאשם ירשם. הדגש הוא על דרישת הכתב וזאת שוב, מתוך הרצון שכל הראיות המפלילות תמצאנה גם בידי הנאשם. ב"כ הנאשם שמות את הדגש במקום מוטעה, דהיינו על הדרישה כי החקירה תתבצע בע"פ. עיקר שני הסעיפים הן בפקודת הפרוצדורה- עדות והן סעי' 77 לחסד"פ מהותם בדרישת הכתב! דרישה זו מולאה בצורה מקיפה באמצעות השאלונים.

לעניין הטענה שהמשיבים על השאלון לא הוזהרו בע"פ כי חלה עליהם חובה לומר את האמת –

אמת היא שהמכתב הנלווה אינו מכיל בו אזהרה מסוג זה. לעומת זאת דווקא האזהרה הרלבנטית והמהותית הנ"ל נרשמה על גבי השאלון עצמו, באותיות מודגשות בזו הלשון: " הנך מתבקש/ת להשיב בכתב לשאלות שלהלן והנך

מוזהר כי עליך להשיב אמת ואמת בלבד, אחרת הנך צפוי/ה לעונשים הקבועים בחוק".

דווקא העובדה שהאזהרה מצויה בגוף השאלון היא מחזקת את העובדה כי הנשאלים לא יכלו להימנע מקריאת האזהרה.

האם יש בכך שלא הוזהרו בע"פ משום חריגה גורפת מהכללים – התשובה לכך היא שלילית. במקרה שלפנינו המשיבים על השאלונים יודעו בגין מה הם נחקרים, המכתב הנלווה פתח במילים: " משטרת ישראל וחקירות מס הכנסה מנהלים חקירה בקשר למסחר בכלי רכב. ... כמו כן, בגוף השאלון קיימת אזהרה מודגשת על החובה להגיד אמת וכמו כן, המכתב הנלווה מבהיר כי השאלון נועד כדי להקל על מתן העדות אך במידה ולא יוחזר אזי ייתכן ויוזמן לתת עדות במשטרה.

אין לראות ביודוע העד כי יוזמן למשטרה לגביית עדות במידה ולא ישיב על השאלון כאיום, כי אם מתן הזדמנות לענות על הדברים בזמנו ובנוחותו ללא הטרחתו להגיע למשרדי המשטרה.

טענת ההגנה כי נמנעה מהנאשם זכות העיון בחומר החקירה אין בה ממש. ההבדל היחידי בין המקרה שלפנינו למקרים אחרים הוא בכך שהעדים השיבו על שאלות החקירה בנוחות ביתם, כשהם אלו שרושמים את תוכן הודעתם ולא בתחנת המשטרה. השאלונים שמילאו העדים היו בפני הסניגוריה בדיוק כפי שחקירות שמתבצעות במשטרה מונחות בפני ההגנה, ובמידה בתהליך הרענון במשרדי התביעה העד מגיע ומודיע דברים חדשים קיימת חובה, וכך נעשה גם בעניינינו, התובע מודיע על כך להגנה בטרם שמיעת העדות בביהמ"ש.

נקודה נוספת שהעלתה הסניגוריה הנה כי לנאשם עומדת הזכות להליך ראוי וכי קיימת חשיבות גם למראית פני הצדק. אכן הדברים הם נכונים אך לא מצאתי כי במקרה שלפנינו ערכים יסודיים אלו נפגעו בעקבות טכניקת התשאל שנערכה.

לסיכום נק' זו, גם הטענה בדבר פסלות השאלונים אין בידי לקבל ואני דוחה את טעוני ההגנה כנגדם.

3. הפרת זכות החיסיון של הנאשם

לפי ההגנה, זכות החיסיון של הנאשם, שהיא זכות יסוד, נפגעה פגיעה קשה ע"י הרשות החוקרת ובשל כך יש לפסול את הראיות שהושגו תוך הפרת הוראת החוק. ובמה דברים אמורים?

ההגנה מצביעה על כך כי הליכי החקירה בתיק זה החלה באפריל 2004 ויחד עם זאת אישור שר האוצר, כנדרש מסעיף 234 לפקודת מס הכנסה, התשכ"א – 1961 (להלן: "הפקודה"), הונפק רק ב 13.06.04 והועבר לשלטונות המס רק ביום 01.07.04 וביתר פירוט:

סעיף 231 לפקודה קובע בזו הלשון:

"231. (א) הממלא תפקיד רשמי בביצוע הפקודה, או המועסק בביצועה, חייב לראות כל תעודה, ידיעה, דו"ח, רשימת שומה או העתק מהם, והם מתייחסים להכנסתו של אדם או לפרט שבהכנסתו, כדבר שבסוד ושבמהימנות אישית ולנהוג בהם על דרך זו. "

סעיף 234 לפקודה קובע:

"234. מי שבחזקתו או בשליטתו תעודות, ידיעות, דו"חות, רשימות שומה או העתקתן המתייחסים להכנסתו של אדם או לפרט שבהכנסתו, והוא מסר בכל עת שהיא או ניסה למסור ידיעה כאמור, או משהו מתכנם של המסמכים לאדם ששר האוצר לא הרשהו למסור לו, או שמסר אותם שלא לצורך פקודה זו, דינו- מאסר ששה חודשים, או קנס מאה לירות."

ב"כ הנאשם מדגימות שלושה ארועים במהלך חקירת הנאשם בהם נפגעה זכותו לחסיון:

1. ירון כהן נחקר ב 29.04.04 והוצגו לו מסמכים מתיק השומה של הנאשם שלפנינו.
2. הנאשם נחקר ב 14.04.04 ומתוך החקירה עולה שבעת החקירה נכח רס"ר אליהו ארז מהמשטרה ובחקירה זו

הוצג חומר רב מתיק השומה של הנאשם.

3. במהלך החיפוש ותפיסת המסמכים מיום 14.04.04 השתתפו חוקרי משטרה אשר קבלו אינפורמציה בדבר החשדות בעבירות עוד בטרם ניתן האישור.

אכן, בצדק מלינות ב"כ הנאשם על ההפרות שצוינו. אין ספק כי התנהלות הרשות החוקרת בפרק הזמן שבין תחילת החקירה ועד למועד מתן האישור שר האוצר דהיינו 13.06.04 אסור היה למי מרשויות מס הכנסה להעביר מידע פרטי השהיה תחת מעטה החסיון למי שאינו אמון על ביצוע פקודת מס הכנסה. כעת נותרת השאלה האם הפרה זו עולה כדי הפעלת דוקטרינת "פירות העץ המורעל"? ביהמ"ש העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים קבע ב ע"פ 5121/98 טורי רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח' בהרכב מורחב של 9 שופטים, דוקטרינה פסיקתית לפסילת ראיות שהושגו שלא כדין בהליך הפלילי. מתוך פסק הדין עולה כי נקודת המוצא לא השתנתה ושראיה רלבנטית היא קבילה. עם זאת, לביהמ"ש שק"ד לפסילת קבילותה של ראיה בפלילים, אם נוכח שהראיה הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לגדריה של פסקת ההגבלה. על ביהמ"ש לשקול שורה של אינטרסים וביניהם: הצורך בחשיפת האמת, הלחימה בעבריינות, הצורך בהגנה על הציבור ועל זכויות נפגעי העבירה מחד, ומאידך על ביהמ"ש לעמוד על ההגנה לזכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי וטוהרו. על ביהמ"ש לבחון בכל מקרה לגופו של עניין את מידת אי החוקיות שהופעלה כחלק מהשגת הראיה, כמו גם את מידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה.

בחינת הקריטריונים:

מידת הפגיעה

כפי שכבר קבעתי, אכן זכות החיסיון של הנאשם נפגעה. אין חולק על כך כי לנאשם עמדה הזכות לחיסיון בהתאם לפקודת מס הכנסה, התשכ"א – 1961, כמו גם עומדת לנאשם הזכות לפרטיות כחלק מזכויות היסוד הנהוגות בשיטתנו בהתאם לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, התשנ"ב- 1992 וכן עומדת לו הזכות לפרטיות בהתאם לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א – 1981.

סעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות קובע בזו הלשון:

"32. חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות יהיה פסול לשמש ראיה בבית משפט, ללא הסכמת הנפגע, זולת אם בית המשפט התיר מטעמים שיירשמו להשתמש בחומר, או אם היו לפוגע, שהיה צד להליך, הגנה או פטור לפי חוק זה."

כלומר על צד אחד של המאזניים עומדת לנאשם זכות יסוד מהותית וחזקה שבצידה שורה של חוקים שנועדו להגן עליה ובצד האחר ניצבת הפגיעה שבוצעה ע"י הרשות החוקרת ומהותה בחשיפת תיקי השומה של הנאשם בפני אנשים חיצוניים הקשורים לחקירה בטרם ניתן אישור שר האוצר כנדרש.

עוצמת הפגיעה אינה חזקה בעיני וזאת בשל שתי סיבות עיקריות: ראשית, העובדה שניתן אישור כנדרש ע"י שר האוצר, ובנוסף היקף הפגיעה מלכתחילה אינו גבוה.

עובדת מתן האישור – אומנם הפקודה קובעת כי האישור נדרש בטרם העברת חומר למי שאינו אמון על אכיפת הפקודה, ולכן קבעתי שאכן בוצעה הפרה, אך כעת עסקינן בשאלת עוצמת הפגיעה. עצם העובדה שהאישור ניתן מקטין את עוצמת הפגיעה. כמו כן יש להניח כי העובדה שהאישור לא ניתן קודם לכן לא נובעת משיקול מהותי לגופו של עניין אלא בשל ההשתוות בהגשת הבקשה שהוגשה ב 05.05.04 ולא בתחילת אפריל. אילו הבקשה היתה מוגשת בתחילת אפריל או סוף מרץ אזי ההחלטה היתה זהה ובזמן.

היקף הפעולות שבוצעו שלא בהתאם לחיסיון גם הוא אינו גדול. הסניגוריה מנתה שלושה ארועים: 1. חקירתו של ירון כהן – בה הוצגו מסמכים מתיק השומה, זו אכן ההפרה הבוטה ביותר, שכן ירון עצמו נחקר ולא איש משטרה. 2. העובדה שבמהלך חקירתו של הנאשם הוצגו לו מסמכים מתיק השומה שלו ובחדר נכח רס"ר ארז אליהו- בחקירה זו היקף המסמכים הוא רב, אך עם זאת המסמכים הוצגו לאיש משטרה במסגרת תפקידו באופן חד פעמי ותוך שהוא שוהה בחדר ואינו מנהל את החקירה. 3. בעת החיפוש ותפיסת המסמכים היו גם חוקרי משטרה אשר "קיבלו

אינפורמציה בדבר החשדות בעבירות עוד טרם מתן האישור" (עמ' 25 לסיכומי ההגנה) - פגיעה זו הנה במדרג הנמוך ביותר, עצם השמעת החשדות באזני אנשי משטרה, לא ניתן לסווגה כפגיעה קשה בחיסיון הנאשם.

בחינת מידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה- בשל העובדה שבסופו של דבר האישור ניתן דהיינו הדברים היו מועברים רק יותר מאוחר גורם לכך שמידת ההשפעה של האמצעי הפסול היא מועטה.

למול אלו ניצבים האינטרס הציבורי של הצורך בחשיפת האמת והלחימה בעבריינות. שני ערכים בעלי חשיבות מכרעת בהתנהלותה של חברה.

לאור קביעתי כי הנפקת האישור בדיעבד אינה מרפאה את הפגיעה אך מקטינה מעוצמתה, נובעת המסקנה כי הן פגיעה בזכות החיסיון של הנאשם והן היקפה של הפגיעה אינם עולים כדי רמת פגיעה מהותית.

פסילת הראיות בשל פגיעה שאינה חזקה משמעותה חבלה חמורה בתהליך מציאת האמת.

לאור כל אלו אני דוחה את טענת ההגנה כי יש לפסול את הראיות שהושגו במסגרת הפרת החיסיון של הנאשם.

4. השלמת חקירה במהלך ניהול התיק

ב"כ הנאשם מלינות על כך שבוצעו השלמות חקירה תוך כדי ניהול המשפט ובוצעו תיקונים רבים לכתב האישום. לאחר שעברתי על רשימת הפעולות שהציגה ההגנה כהשלמות חקירה אין בידי לקבל את הטענה שכן הפעולות שצוינו אינן מהוות השלמות חקירה.

העובדה שבפנינו התובע במהלך הכנת העדים מתבררת גרסה שונה או פרטים חדשים והתובע מודיע על כך להגנה בטרם השמעת העדות בביהמ"ש אין בה פגיעה בזכותו של הנאשם שלו להיות מופתע במהלך הדיון. העובדה כי נתווספו עדי תביעה לכתב האישום במספר שונה של הזדמנויות אכן רצוי שלא יקרה אך בכל מקרה נבחנת השאלה האם הוספתו של עד זה או אחר פגעה פגיעה בהגנתו של הנאשם מהכנתו לישיבה או בחקירת עדים קודמים. פגיעות כאלו לא נמצאו במקרה זה.

אילו התובע היה מקבל פקסים מעדים והיה מסתיר מידע זה מההגנה אזי יש בכך פסול אך העובדה שהתובע קיבל פקס מעד והתובע העביר את הפקס להגנה אזי התובע ביצע את חובתו ביידוע אודות פרט חדש.

ההגנה ציינה כמקרה חמור את העובדה שהתובע העביר מכתב ב 20.03.05 מהעדה ענת פיין ובו היא מצרפת דף חשבון המוכיח כי שילמה פחות וכן את דף ההפקדה של השיק. "ראיות חשובות אותן אוסף התובע תוך כדי ניהול המשפט" (עמ' 30 לסיכומי ההגנה). שוב, אילו התובע היה מסתיר את המידע אזי היה בכך פסול חמור אולם בפעולות שתוארו התובע פעל במסגרת הלגיטימית.

סיכום פרק ההגנה מן הצדק ובקשת פסילת הראיות

לאחר שסקרתי כל טענה וטענה של ההגנה ולאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות הספציפיות למקרה שלפנינו, עולה כי אין בידי לקבל איזו מהטענות שעלו ע"י הסניגוריה בפרק זה ואני קובע כי כל הראיות שהוצגו הן קבילות וכי לנאשם לא עומדת הגנה מן הצדק.

בחינת הראיות

כטענה חלופית לטענת ההגנה מן הצדק ופסילת הראיות הציגה ההגנה שורה של נימוקים לפיהם התשתית הראייתית שהונחה בפני ביהמ"ש בהתייחס לאישומים 1-72 אינה מספיקה וכי התביעה לא חצתה את רף ההוכחה של מעל לכל ספק סביר.

להלן הנימוקים שהובאו ע"י הסניגוריה:

1. העובדה שעדויותיהם של: בטי הרשקו (ע.ת. 1 – אישום 24), שרית קובלר (ע.ת. 9 – אישום 7) הן עדות מפי השמועה ולכן יש לזכות את הנאשם מאישומים אלו.

2. העובדה שחלק גדול מהקונים מאשרים כי רכשו את הרכב לאחר בדיקה במכון ומאשרים כי הם לא ביררו במשרד הרישוי את הבעלויות הקודמות של הרכב שנרכש על ידם.
3. העובדה שהמתלוננים לא יזמו ולא בחרו מרצונם הטוב והחופשי להתלונן כנגד מעשי הנאשם.
4. העובדה שלא נגרם למתלוננים נזק כלכלי שכן מצבו המכאני של הרכבים היה תקין.

אתייחס לטענות ההגנה במהלך הניתוח הכללי אולם, בטרם אכנס לעובי הקורה בהתייחס לכל הראיות אבדוק את טענת ההגנה בעניין עדויות השמועה.

עדויות שמועה

ע.ת. 1 עדות בטי הרשקו

טענת ההגנה הנה כי בשל העובדה כי הגב' בטי הרשקו לא נכחה בבדיקת הרכב במכון אלא שמעה אודות מצבו המכאני ע"י בנה. לפי ההגנה "אין לקבל את עדותה שכן החלק הרלבנטי בעדותה הוא עדות מפי השמועה". האם נכונים הם הדברים?

בעדותה הראשית בביהמ"ש תארה העדה כי רכשה את הרכב מהנאשם בעבור בנה. ביום 03.07.02 נסעה עם בנה, בעקבות פרסום מודעה בעיתון המציינת שמדובר ברכב פיאט פונטו, יד ראשונה, מצב מעולה בסך 28,500 ₪. עוד העידה, כי היא התקשרה למשרד לוודא שאכן זהו מחיר המחירון ובמשרד נאמר לה שכן ואם הרכב הוא רכב שהושכר בעבר או אם יש קילומטראז' גבוה אזי המחיר יורד. בעקבות בירור הפרטים הנ"ל היא התקשרה לנאשם " אמרתי לו שאני מעוניינת לראות את הרכב, הוא פרסם את המודעה, קבענו לראות את הרכב ברח' כצלסון 40 בגבעתיים, הנאשם אמר שהוא גר שם, הגענו בסביבות 15:00 הנאשם ישב ליד הרכב הו צחצח אותו, מבחינה חיצונית הרכב נראה מצויין, **שאלתי את הרכב מחברה או מהשכרה וענה לי שלא, וזה הרכב שלו פרטי.** הוא דרש 28,500 ₪ אמרתי לו שצריך לבדוק הרכב מבחינה מכאנית, הוא התעקש שאין צורך, שאלתי מדוע הוא מוכר את הרכב, והוא השיב שיש לו אופנוע, הוא שכנע אותי לגשת למוסך מטעמו... בני התקשר אלי אחרי הבדיקה ואמר לי שהרכב במצב תקין,..." העדה ציינה כי בנה אמר לה שנמצאו כמה בעיות קטנות ברכב אך הן מינוריות שניתן לתקן.

העדה ממשיכה: " הנאשם אמר שיתקן את הדברים, ויפנה אותי למוסך שיתקן את המזגן, הכנתי את השיק, ניגשנו לעשות העברת בעלות, הנאשם אסף אותי מבת ים, בדרך **שוב שאלתי את הרכב מהשכרה או חברה והוא אמר שלא, הוא אמר לי שהרכב הוא מיד ראשונה, והבנתי שהוא קנה אותו מהחברה עצמה... מסרתי את השיק הבנקאי של בנק אוצר החייל, לפני שגיליתי שהיו בעלים קודמים אחרת לא הייתי משלמת לו.**"

בהמשך עדותה הראשית תארה העדה את מצבו המכאני הלקוי של הרכב לאחר הקניה. עוד ספרה כי כשהנאשם שמע שהיא עומדת להגיש תלונה במשטרה "הוא אמר שהוא יפגוש אותי ויתן לי פיצוי ע"ס 500 ₪." (עמ' 13 לפרוטוקול) אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי החלק הרלבנטי בעדותה של העדה היא בגדר עדות שמועה. לא רק מצבו המכאני של הרכב הוא רלבנטי אלא גם המצג שהציג אודות הבעלות וכן השתלשלות הארועים לאחר הרכישה ואופן התנהלותו בכלל, ועל כל רכיבים אלו העידה העדה ממקור ראשון ובשל כך אני מקבל את עדותה. הפרטים שנמסרו במוסך לבן ולא לגב' הרשקו בעצמה בלבד הם אכן עדות מפי השמועה וככאלו אני מתעלם מהם.

ע.ת. 9 - שרית קובלר

עדה זו אף היא לא נכחה בשעת בדיקת הרכב במכון הבדיקה ובשל כך טוענת ההגנה כי עדותה הנה עדות מפי השמועה. העדה ובעלה התקשרו לנאשם בעקבות מודעה באינטרנט שבה הוצע רכב למכירה. היא ובעלה נסעו לרח' כצלסון בגבעתיים. העדה תארה בעדותה בביהמ"ש: " האדם הוא הנאשם שאני רואה כאן באולם. הוא סיפר על מצב הרכב. הוא הציג את הרכב שהבעלים שלו היה פרטי מהצפון, ושברכב במצב מעולה, ולא עשה נסיעות חריגות ושהוא עומד להינשא ולכן צריך את הכסף. הוא ביקש מחיר מחירון דאז, 60,000 ₪... שילמנו בסופו של דבר 60,000 ₪... הוא אמר שהרכב הוא מאה אחוזים, מיד פרטית."

גם כאן, העדה העידה מתוך חוויה ראשונית ומפגש עם הנאשם אודות אופן הצגת הדברים והתנהלותו ולכן הדברים אינם בגדר עדות שמועה.

לאור העובדה שהעדה לא נכחה במהלך הבדיקה ולא שמעה את דברי הבודק היא אינה יכולה להעיד על דברים אלו

ולכן חלק זה בלבד מעדותה יכנס לגדרה של "עדות השמועה".

לסיכום, עדויותיהן של שתי העדות הנן עדות מפי השמועה בהתייחס לתוכן הדברים שנמסרו לבן/ לבעל במוסך או במכון הבדיקה בלבד. שאר הדברים אינם מהווים עדות שמועה.

לאחר סקירת הראיות שהוצגו בפני ביהמ"ש ובחינתן עולה תמונה ברורה, חד משמעית אשר אינה משתמעת לשתי פנים אודות נאשם שהינו סוחר רכבים אשר לא בחל בשום אמצעי כדי להשיא את רווחיו בדרכי זיוף ומרמה.

• מתוך הראיות עולה כי ב 24 מקרים התחזה הנאשם לאדם אחר. ב 10 מקרים (אישומים 9-18) התחזה הנאשם להיות אחיו, יוסי כהן, בשעה שרכש את הרכבים מקק"ל וב 14 מקרים אחרים (אישומים: 64, 60, 56, 54, 50, 49, 46, 36, 33, 30, 28, 21, 19) התחזה הנאשם לאחיו בשעה שמכר את הרכבים. **הנאשם לא הציג שום גירסת הגנה, שום הסבר לעובדה זו.** בסיכומי ההגנה נכתב: " ייתכן והנאשם בענייננו התחזה להיות אחר- יוסי כהן או אחיינו, אך במעשה זה לא עולה היסוד הנפשי של "בכוונה להונות" שכן לרוכש הרכב אין נפקא מינא באם רוכש הרכב מאדם פלוני או אלמוני...כאמור, בעצם ההתחזות לאחר לא נגרם כל נזק ולא הוכחה הכוונה הנדרשת לצורך הרשעה."

עבירת ההתחזות לאדם אחר בסעיף 441 לחוק העונשין היא עבירה **התנהגותית** ולא תוצאתית. הדגש מושם על כוונתו של המבצע ולא בשאלה האם נגרם נזק למתלונן או לא. איזו מטרה עמדה לנגד עיני הנאשם אם לא להונות את הקונים ולהשקיט את ליבם כי הוא בעלי הרכב הרשומים? העובדה כי הנאשם לא סיפק הסבר כלשהו להתנהגות זו היא כשלעצמה מתמיהה ומצביעה על כך כי אין בידי הנאשם הסבר מניח את הדעת למעט הסבר הנטען נגדו בכתב האישום.

עבירת הזיוף – סעיף 414 לחוק העונשין מגדיר את הפעולה זיוף באופן הבא: "שינוי מסמך – לרבות הוספת פרט או השמטת פרט – בכוונה לרמות..." ובהמשך מגדיר את הביטוי מסמך בזו הלשון: " תעודה שבכתב, וכל אמצעי אחר, בין בכתב ובין בצורה אחרת, העשוי לשמש ראיה."

ב"כ התביעה בסיכומיו הפנה ל ע"פ 228/77 שמואל זקצר ואח' ני מ"י:

" ההגדרה חובקת בתוכה כל אמצעי העשוי לשמש ראיה, היינו, כל המשמש כלי, או אם תרצה לומר כלי עזר, מתוכו או באמצעותו עולה הוכחתו של נתון עובדתי..."

סע' 418 קובע את היסוד הפיזי של העבירה – מזויף מסמך וסע' 420 קובע את היסוד הפיזי בעבירת השימוש במסמך מזויף: " מגיש או מנפק מסמך מזויף או משתמש בו בדרך אחרת."

לאור ההגדרה כי מסמך אינו חייב להוות פיסת נייר אלא הכוונה היא ל"כל אמצעי היכול לשמש ראיה" אזי אין ספק כי שינוי מדי האוץ ברכבים מהווה זיוף מסמך.

בכל המקרים נשוא כתב האישום (למעט אישום 52) מדי הדרך שונו והקילומטראז' שהופיע היה תמיד בכמה אלפי קילומטרים נמוך מזה שהופיע בשעה שרכש מהחברות. לפעמים השינוי מגיע עד כדי הפחתה של 244,289 ק"מ !!! (ראה אישום 7).

עדותו של מר אפרים מוהר שהובאה ע"י הסניגוריה על מנת להוכיח כי לא נגרם נזק לקונים ע"י שינוי מדי האוץ אינה מקובלת עליי. אף לא ניתן לייחס לעדותו מעמד של עדות מומחה שכן התיזה שהעלה אינה תואמת את חיי המסחר בשוק הרכבים במדינה. העובדה כי יש בכוונתו להציג לעולם מחירון חדש המתמחר שונה רכבים אינה מעלה ואינה

מורידה לעניין התנהלות השוק דהיום ובזמן ביצוע המעשים המיוחסים לנאשם.
 כמו כן, מר מוהר בעדותו מודה כי התנהלות השוק כיום הנה על פי מחירון הרכב של לוי יצחק. ראה דבריו
 המתייחסים למחירון לוי יצחק מתוך עדותו מיום 02.07.06 עמ' 130 לפרוטוקול:

**" נכון שהשוק מתנהל על פיו... המחירון שלו לא משקף את השוק. המחירון שלי יצא
 בקרוב, ויהיו בו שינויים, שאין ירידת ערך בקשר לרכב מחברה. "**

כל אדם החי במדינתנו וחווה את מציאות שוק הרכבים מודע לכך כי ההחלטה באם לקנות רכב או לא, וכן איזה מחיר
 הוא מוכן לשלם מורכבת מכמה פרמטרים רלבנטיים כשהעיקריים שביניהם הם: סוג הרכב, שנת ייצור הרכב, מצבו
 המכאני, כמות הקילומטראז' שנסע, באיזו בעלות היה. המשקל שכל קונה נותן לשאלות הללו לצורך הגעה להחלטה
 שונה מאדם לאדם בהתאם לצרכיו, אך מכאן ועד הקביעה כי הנתון הרלבנטי היחיד לרוכש הוא מצבו המכאני של
 הרכב אין בה דבר התואם את חיי המסחר בחברתנו.

גם ביהמ"ש העליון מקבל את גישת התביעה כי במקרה עם נסיבות המתוארות בכתב האישום מתגבשים יסודות
 העבירות: זיוף וקבלת דבר במרמה, ראה: רע"פ 9880/05 **אילן דוויק ואח' נ' מ"י**. כך שגם בעיני ביהמ"ש עדותו של
 עה/3, שטוענת שלא נזק לקונים בעקבות שינוי מדי האוץ ובעקבות הסתרת המידע כי מדובר ברכבים בבעלות
 חברות אינה מתיישבת עם כל פרמטר רלבנטי למציאות השוק, וככזו אין באפשרותי לקבלה כעדות מומחה.

לא זו בלבד אלא גם הנאשם מודה כי יצירת מצג שבו ה קילומטראז' נמוך מזה שהרכב אכן נסע בפועל אמורה להועיל
 לו בהשגת מחיר טוב יותר מהקונים. ראה עדותו מיום 12.12.05 עמ' 11-110 לפרוטוקול:

**"אני מכיר את האנשים ששינו, נכון שזה אמור לעזור לי בשינוי, הם עשו זאת כדי שיהיה לי קל למכור את הרכב
 (הדגשה שלי -ג.צ.), לא תמיד ידעתי. נתתי להם את מפתחות הרכב. לא הייתי מודע לחומרה שבשינוי הספידומטר,
 ואני מצטער על כך. עשיתי טעויות, אם הייתי יודע שאסור ואת ההשלכות למה שגרמתי לא הייתי עושה..."**
 טענת ההגנה של הנאשם היתה כי לא בכל המקרים ידע מתי שינו בעבורו את מד הדרך וכן לא היה מודע לחומרת
 המעשים. טענה זו הנה טענה של עצימת עיניים. אין המדובר בסוחר שלקח רכבים לתיקון ומתוך 70 רכבים אותם
 תיקן מד האוץ טופל בשניים עד חמישה ללא ידיעתו, שכן הראיות מראות כי **בכל** הרכבים ללא יוצא מן הכלל
 הופחתו אלפי קילומטרים!!!

עוד הסבר מדוע איני מקבל את גירסת הנאשם בדבר הקטנת חלקו בשינוי מדי האוץ הנה העובדה שהנאשם שימש
 כסוחר רכבים וכפי שידוע לכל אדם החי בעולמנו, השוק מתנהל בהתאם למחירון. בתור סוחר, הנאשם היה מודע
 לחשיבות נתון הקילומטראז' שכן זהו אחד מנתוני היסוד על פיו נקבע מחיר הרכב. מעצם היות הקילומטראז' פרמטר
 מרכזי בקביעת מחיר הרכב בעולם המסחר, הנאשם היה מודע היטב בכל רכב ורכב שמכר מהם הנתונים אותם הוא
 מציג לקונים, כך שלא מדובר באיזשהו פרט תיקון טכני של מכונאים שיכל להישמט מעיניו של הנאשם. זהו נתון
 קריטי שעזר להגדיל את רווחיו של הנאשם על חשבון קונוי.

• בפני ביהמ"ש הובאו ראיות המעידות כי בעקבות מצגי השווא השונים אותם הציג הנאשם בדבר: הבעלות
 הפרטית של הרכבים, אי ציון העובדה כי הרכבים היו בעברם בבעלות חברות, אי גילוי העובדה כי הנאשם הוא
 סוחר רכבים, הפחתת מדי האוץ בכל מקרה בכמה אלפי קילומטרים ולעיתים בעשרות ואף מאות אלפי
 קילומטרים, **קיבל הנאשם תמורה שאינה תואמת את המחיר הריאלי של הרכבים, כפי שעולה מהמחירון
 שבהתאם לו מתנהל השוק** – דהיינו מחירון לוי יצחק, המחיר לו בלבד היו מסכימים הקונים אילו התמונה
 האמיתית היתה ניצבת לנגד עיניהם.

איני מקבל את טענת ההגנה כי עבירת הוצאת הדבר במרמה לא התקיימה בשל העובדה שרוכשי הרכבים לא בדקו
 את הבעלויות של הרכב במשרדי הרישוי או לחילופין את הטענה שמהתנהגות הקונים שבדקו את מצבו המכאני
 של הרכב גרידא עולה שהתבצעה פה עסקת מכר רגילה עם החלפת רצונות באופן חופשי. טענת ההגנה שהקונים

בכך שלא העמיקו בבדיקתם מראים כי השיקול המרכזי שהנחה אותם בקניית הרכב הוא מצבו המכאני, ולכן אין כל השפעה לעובדה שהנאשם הציג עצמו כאדם פרטי, או שינה את הקילומטראז' וכו' אין בה דבר. מתוך עיון בעדויות המתלוננים עולה באופן חד משמעי כי הנאשם נשאל בצורה זו או אחרת ע"י הקונים בנושא בעלות הרכב כמו כן, היו מקרים בהם נשאל מפורשות אודות בעלות הרכב והוא שיקר במצח נחושה ודאג לטשטש את סימני האזהרה ע"י הוצאת כפל הרשיון וסיפק תרוצים שונים פרט לאמת כי הוא סוחר רכב והרכב היה בבעלות חברה בעבר. (מדגם קטן של עדויות המצביעות על כך שהנאשם הציג בעלות כוזבת ראה: . עדות בטי הרשקו שפורטה קודם לכן, ת/74, עדות תמונע אלופר בביהמ"ש עמ' 25 ש'4-5 לפר', ת/78, ת/75 ועוד עדויות רבות אחרות)

שקריו של הנאשם ויצירת מצג השווא באמצעות כפל הרשיון והעברת הבעלות על שמו הם הדברים שהניחו את דעתם של הקונים. אין ספק כי לשאלת הבעלות הקודמת היתה רלבנטיות לשאלת המחיר והקניה של הרכב. גם כאן, **איני מקבל את עדותו של השמאי מר אפרים מוהר**, לפיה לנתונים הבאים אין כל רלבנטיות בשאלת קביעת מחיר הרכב: כמות הידיים שהרכב עבר, העובדה שהרכב היה בעבר רכב חברה, וגם לקילומטראז' אין כל נגיעה. לדידו, רק למצבו המכאני של הרכב צריכה להיות השפעה לשאלת מחיר הרכב. שוב, תיזה זו נוגדת את חוקי הסחר הנוהגים כיום בשוק ולכן איני יכול לקבל את דעתו.

זה המקום להדגיש כי מהראיות עולה כי בגין כל מכירה של רכב הנאשם קיבל תמורה הגבוהה בכ- 35% בממוצע מהמחיר שהוא שילם תמורת אותו הרכב. לגירסת הנאשם הוא השקיע כספים בתיקון הרכבים ולכן כשמכרם הרכבים היו שווים יותר. לכך יש ליתן את הדעת לטענת ההגנה של הנאשם כי רכבים המשמשים כרכבי חברות עוברים טיפולים ומתוחזקים למשעי ולכן אין נפקא מינה אם הבעלות פרטית או לא. רוצה לומר, אין הנאשם יכול לטעון שתי טענות הגנה סותרות, מחד שהרכבים שקנה הנס במצב מכאני מצויין בעקבות היותם רכבי חברה ולכן לא נגרם לקונים נזק בגין אי חשיפת העובדה שהרכב שימש רכב חברה מחד, ומאידך לטעון כי נדרש לתקן את כל הרכבים ובשל כך בלבד הגיע לו לקבל מחיר העולה ב 35% בממוצע מהמחיר בו רכש. לכך יש להוסיף את התמיהה, אם כל התנהלותו כה תקינה וכשרה מדוע זה לא ציין באוזני אף אחד מהקונים כי הינו סוחר רכבים וכי הרכב היה בעבר בבעלות של חברה, ומדוע זה הופחת מספר הקילומטרים ממדי האוץ אם אין לכל אלו חשיבות במחיר הסופי שנקבע?

זאת ועוד, קיימות עדויות של קונים המעידות באופן חד משמעי כי לו היתה עומדת בפניהם התמונה האמיתית או שלא היו קונים את הרכבים או לחלופין לא היו משלמים את המחיר ששילמו, ראה לדוגמא ראה עדותה של ע.ת. בטי הרשקו שצוטטה קודם וכן עדותו של מר רועי פופר מיום 07.03.05 עמ' 24-23 לפרוטוקול:

" דרך האינטרנט מצאתי את הפלאפון של אלון, והוא נתן לי פרטים על הרכב לרבות ק"מ ורכב פרטי, החלטתי שאני רוצה לקנותו...לא ידעתי שהרכב היה בבעלות קק"ל, נאמר לי שהבעלות פרטית, אם הייתי יודע לא הייתי רוכשו, מעדיף יד פרטי וק"מ סביר. לא נודע לי על העבר, לא ידעתי שהוא עשה 302,000 ק"מ ביום שרכשתי, לא הייתי קונה אותו מעולם כי אני חושב גם על מכירתו."

• בפני ביהמ"ש הוכח כי בשום מקרה הנאשם לא הזכיר את העובדות הבאות: היות הרכב בעבר בבעלות חברה, העובדה שהוא עצמו עוסק בסחר ברכבים והעובדה כי מד האוץ שונה. כמו כן, היו 14 מקרים בהם הנאשם הזדהה כאחיו (מאחר ואחיו היה רשום כבעלי הרכב).

לפי התביעה, הנאשם ביצע שתי פעולות על מנת לגרום לקונים להאמין כי הרכבים הם בבעלות פרטית: 1. העביר את הבעלות על שמו 2. נעזר ב" כפל רשיון" ממשרד התחבורה כדי להסתיר את עובדת היות הרכב בבעלות חברה בעבר ולהניח את דעת הקונים כי המדובר בבעלות פרטית מיד ראשונה. לכך התביעה מוצאת תימוכין מתוך העובדות הבאות: א. כמות כפלי הרשיון שהנאשם הוציא - במרבית המקרים הנאשם פנה למשרד התחבורה בבקשה להוצאת כפל רשיון ב. העובדה שבכפל הרשיון לא רשומים בעלים קודמים וכי תחת הרובריקה של בעלים מצויין 01 כך שהקונה התמים יכול לטעות ולחשוב שהמספר מציין כי הרכב נמצא בבעלות יד ראשונה ג. העובדה שבמקרים שבהם הקונים ביצעו ברור מעמיק מעבר לזה שהופיע בכפל הרשיון הנאשם עדיין לא סיפר להם את האמת. ראה הודעת קונה שידע כי הרכב היה בעבר בבעלות קק"ל ת/69 עמ' 1 ש'16:

" אני רוצה להסביר שאנחנו, אני ואבי שמענו שהוא קנה את הרכב מחבר שלו. ההסבר לטענתי

שהרכב נרשם בחברה קק"ל היתה ששם אבא של החבר הזה עבד והרכב נרשם לצרכי החזר אחזקת רכב וביטוחים."

למול טענות אלו, הנאשם טען כי העובדה שהעביר את בעלות הרכבים על שמו היתה כורח המציאות בשעה שרכש מחברות וזאת כי זוהי דרישת משרד הרישוי בשעה שרוצים להוציא רישיון רכב חדש יש להמציא על אתר שם הקונה. כמו כן, הסביר כי הקונים פנו למכוני בדיקה ובדקו את מצבו המכאני של הרכב אותו הם רוכשים. לנאשם אין הגנה בפרוצדורת הסדרת נושא הבעלות והרשיונות במשרדי הרישוי. שכן העבירה אותה ביצע הנה מעצם אי הצגת מצג אמת והטעיית הקונים וגם כשנשאל מפורשות אודות היסטוריית הבעלויות של הרכב - שיקר!

עבירת המרמה אינה מדברת על האופן אלא על הכוונה להונות ולהציג מצג שווא, גם אם מבחינה פרוצדוראלית היה על הנאשם להעביר את הבעלות על שמו, אין המשמעות היא שהיה על הנאשם להסתיר מידע אודות היותו סוחר, אודות היות הרכב בעבר בבעלות חברה ואודות שינוי מד- האוץ. **הנאשם ידע ידוע היטב כי המציג שהציג הנם שקריים וכל מטרתם היתה להוציא תמורה גבוהה בהרבה משווי הריאלי של הרכב.**

הנאשם נהג בשיטתיות: רכישת רכבים עם קילומטראז' גבוה מחברות, העברת הבעלות על שמו, הוצאת כפל רישיון, הפחתת אלפי קילומטרים ממד האוץ והצגתו כבעלים פרטיים (בִּרְסוּת שונוּת). שיטתיות זו מתגלה על פני כל המקרים ומכאן עולה גם חוסר תמימותו ותכנון מדוקדק שנועד לסגור את כל הזוויות כך שהקונה יסכים לשלם מחיר מופקע בעבור המוצר הוא מקבל.

• טענת ההגנה כי למתלוננים לא נגרם כל נזק כלכלי ולכן לא הוצא דבר במרמה אין בה ממש. ראשית, כפי שהבהרתי, סבורני כי התביעה הוכיחה כי אכן נגרם למתלוננים נזק כלכלי, שכן שילמו מחיר שאינו תואם את מציאות השוק בהתאם למה שרכשו. המתלוננים חשבו שהם קונים רכב מסוים כשבפועל הונו, שיקרו להם הן בעניין הקילומטראז' הן בעניין הבעלות הקודמת שני פרמטרים מרכזיים לעניין מחירו של רכב. כמו כן, גם במקרים בהם המתלוננים מכרו את הרכב ללא נזק כלכלי- עדיין אין משמעות הדבר כי יסודותיה של עבירת המרמה לא התגבשו. גרימת נזק כלכלי אינה אחד מיסודות העבירה. לשון החוק נוקטת במילים: "הוצאת דבר במרמה" - וסעי' 414 לחוק העונשין מגדיר "דבר" באופן הבא:

"דבר – מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה"

יפים הדברים אליהם הפנה ב"כ התביעה בסיכומיו ל ע"פ 1075/98 מ"י נ' מרדכי אופנהיים:

" ה"דבר" בעבירת קבלת דבר במרמה אינו מצטמצם לתחום הרכושי-כלכלי. אלא כדברי השופטת בן-פורת, פירושו "קבלת אותו דבר (על ערך המירמה) אשר למקבל הוא הישג או יתרון, ואילו לנותן הוא בגדר נזק או הפסד... הנחת הדעת, בנסיבות המקרה שלפנינו, נתפסת בהגדרה זו."

במקרה שלפנינו, באמצעות מצגי השווא אותם הציג הנאשם **ביודעין ובמכוון** לעשרות קונים הוא קיבל את הנחת דעתם של הקונים כי הם עוסקים עם אדם פרטי ולא עם סוחר, כי הם רוכשים רכב עם קילומטראז' נמוך יותר, כי הרכב שנרכש הוא רכב שמעולם לא היה בבעלות חברה.

בכל אלו די על מנת שתתגבש לה עבירת המרמה. אין אני מוכן לקבל את טענת ההגנה כי הקשר הסיבתי בין עבירת המרמה לקבלת הדבר במרמה מתנתק עם לקיחת הרכב למכון הבדיקה ובכך מעשיו של הנאשם אינם מהווים "עיסוק אסור" אלא "עיסוק בלתי הוגן" גרידא, שכן כפי שכבר פרטתי אין אני מקבל את עדותו של אפרים מוהר ואת התיזה על פיה השיקול היחיד הוא מצבו המכאני של הרכב, הדברים עולים אף מהודעותיהם של המתלוננים שהעידו כי שאלו אודות הבעלות הקודמת והנוכחית מה שמצביע כי היתה רלבנטיות לשיקול זה.

ב"כ ההגנה מצטטת מתוך ע"פ 480/70 כה(1), 732: " לא כל דבר שקר במהלכה של עסקה מסחרית, למרמה במובן החוק ייחשב" במקרה זה אין ספק כי שקריו של הנאשם עולים כדי מרמה וממעשי המרמה שביצע הנאשם קיבל דבר במרמה כמשמעות החוק.

- העובדה שהמתלוננים לא פנו מיוזמתם להגיש תלונה אין בה דבר וחצי דבר לעניין התגבשות יסודות העבירה, וזאת בהינתן העובדה שאין חשש שהתלונות שהוגשו הן תלונות כזב. ואם ההגנה למדה מכך שלא הוגשו תלונות יזומות כי לא נגרם למתלוננים נזק, כבר עמדתי על כך כי יסודות העבירה אינן כוללות רכיב של נזק ממוני, ושוב מרגע שאין טענה כי התלונות הן כוזבות אזי די בכך.

עבירות הלבנת ההון

כטענה מקדמית טוענת ההגנה כי השימוש בסעיפי הלבנת ההון כנגד הנאשם נעשו שלא בהתאם למטרת החוק. לפי ההגנה החוק נחקק על מנת להילחם בארגוני פשיעה בין לאומיים, ולא בסוחר רכבים מקומיים. שימוש בסעיף זה כנגד הנאשם יש בו סתירה לראציונאל התחיקתי של החוק ולכן אין להפעילו במקרה זה. שכיחים הם המקרים בהם הרשות המחוקקת רואה לנגד עיניה סוגיה אותה היא מעוניינת להסדיר, ולכן מחוקקת היא חוק בעניין ובחלוף הזמן אותו חוק פורש כנפיו גם לתחומים שלא ניצבו בעיני המחוקק בשעת החקיקה. ראה לדוגמה ההתפתחות יישומו של סעיף 332 (2) לחוק העונשין- סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה. אין חולק על כך כי הסעיף נחקק כנגד תופעת יידוי אבנים או בקבוקי תבערה בכבישים או הבערת צמיגים, אך הפסיקה הרחיבה את החלתו של הסעיף גם לעניין נהיגה פרועה בכבישים. ראה: ע"פ 217/04, **חאפז אלקורעאן נ' מדינת ישראל** - פסקה 12 לפסק דינו של הנשיא דאז ברק. המציאות מתפתחת בקצב מהיר ואין בידי הרשות המחוקקת האפשרות לספק מענה לכל סיטואציה חדשה. לכן, בשעה שהרשות המחוקקת מחוקקת חוק חדש היא מעגנת בו שורה של אינטרסים נבחרים עליהם היא מעוניינת להגן. אינטרסים אלו עומדים איתנים ואינם משתנים בתדירות גבוהה. בעולם כה דינאמי ומהיר מומצאות דרכים חדשות לכרסום באותם אינטרסים המעוגנים בחוקים והמחוקק לא ראה לנגד עיניו תרחישים אלו. לכן יש להעדיף ולבחון על אילו ערכים נועד החוק להגן, אילו תופעות ביקש המחוקק למדר מהחברה באמצעות חקיקת החוק. לא מצאתי כל אינדיקציה בחוק איסור הלבנת הון, התשי"ס – 2000, לכך שהחוק מגביל עצמו לעבירות פשע מאורגן בינלאומי בלבד. לאור כל אלה, אין פסול בהפעלת החוק גם במקרה המתואר בכתב האישום.

- כחלק מהראיות שהובאו בעניינם של האישומים הבאים: 5-3, 8-11, 13, 16, 18-29, 31, 33, 35, 41, 43-45, 47-50, 54, 56-59, 64, 66, 68 (סה"כ: הוצגו ראיות המוכיחות כי הכספים אותם קיבל הנאשם בגין מכירת הרכבים נשוא האישומים הנ"ל (דהיינו סכום של 1,566,750 ₪) הופקדו בחשבון מס' 202258 בבנק דיסקונט על שם אחיו, יוסי כהן, בו הנאשם היה מיופה כח. (ראה: **ת/103, ת/108, ת/107**)).
- כחלק מהראיות שהובאו בעניינם של האישומים 71-72 הוצגו ראיות המוכיחות כי הכספים אותם קיבל הנאשם בגין מכירת הרכבים נשוא האישומים הנ"ל (דהיינו סכום של 70,250 ₪) הופקדו בחשבון מס' 291618 בבנק הפועלים על שם אחיו, יוסי כהן, בו הנאשם היה מיופה כח. (ראה: **ת/111, ת/112**) הנאשם בעדותו מסביר את העובדה שהפקיד את הכספים בחשבונות אחיו בכך שרצה להסתיר מחברתו דאז ולימים אשתו את פעילויותיו:

"על כך שנטען בכתב האישום שניסיתי להלבין הון, משיב שלא הלבנתי שום הון, איני יודע למה הכוונה, אמרתי למנהל הבנק שאני סוחר מכוניות קטן, הרבה אנשים יודעים, כל הצ'קים שקיבלתי שמתי אותם בבנק, לא הסתרת, אם רציתי להלבין הון הייתי שולח את הכסף לחו"ל. הפקדתי כסף לחשבון של יוסי כהן כי באותה תקופה יצאתי עם אשתי, לא רציתי להראות לה את הפעילויות שלי, נכוותי עם בחורה אחת בעבר לכן לא האמנתי באף אחד".

טיעון זה, של הסתרת פעילותו העסקית מחברתו דאז, אינו יכול לשמש לנאשם כהגנה שכן מהראיות עולה כי ממועד פתיחת החשבון הנאשם הוא היחידי שעשה בו שימוש ואילו האח לא ביצע פעולות בחשבונות אלו כלל. (ראה שוברי פעולות בנקאיות בחשבון 202258 ת/105-ת/108). כמו כן, נשאלת השאלה גם אם הנאשם ביקש להסתיר פעילות זו מחברתו מדוע לא הצהיר על חשבונות אלו לרשויות המס? מהתנהלות זו של הדברים עולה הלך

הרוח של הנאשם בדבר רצונו להסתיר, להסוות ולטשטש את מקור הכספים. יש לשים דגש ראוי לעובדה כי הנאשם בחר שלא להעיד את אחיו, כתומך בגרסתו. ההאשמות שהוטחו כנגד הנאשם ע"י התביעה הן האשמות כבדות. הנאשם לא יכול לסלק את כל אותם סימני שאלה לגיטימיים שהעלתה התביעה ע"י אמרה זרוקה לאוויר ללא שום תימוך עובדתי בכך שהסיבה להפקדת הכספים בחשבונות האח היא הרצון להסתיר הכנסותיו מחברתו דאז. אי העדת האח כעד הגנה יש גם בה אינדיקציה לאי יכולתו של הנאשם להוכיח את טענתו.

סיכומו של דבר, גרסתו של הנאשם, במקומות בהם התייחס לעבירות שיוחסו לו (שהרי לגבי עבירת ההתחזות לא סיפק כלל הסבר) אינה מקובלת עליי. איני מקבל את טענתו כי היה סוחר רכבים תמים וכי כל המעשים שמיוחסים לו בוצעו בתום לב. הנאשם בעדותו בביהמ"ש מודה כי זויפו בעבורו מדי האוץ והדבר נועד להקל עליו במכירת הרכבים ובהעלת שוויים, דבר הסותר את טענת ההגנה כי הרכיב העיקרי בפרמטר הקניה הוא מצבו המכאני של הרכב. מכל האמור לעיל נובע כי התביעה חצתה את רף ההוכחה מעל לכל ספק סביר והניחה תשתית ראייתית ענפה בהוכחת אשמתו של הנאשם בביצוע המעשים שיוחסו לו בפרק זה בכתב האישום, משכך אני מרשעו ב:

- 24 עבירות של התחזות כאדם אחר לפי סעיף 441 לחוק העונשין, תשל"ז-1977
- 71 עבירות של זיוף ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות בהתאם לסעיפים 418 ו 420 לחוק הנ"ל.
- 71 עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק הנ"ל.
- 42 עבירות של ביצוע הלבנת הון בניגוד לסעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס – 2,000.

אישום 73-

ראיות התביעה

התביעה ביקשה להוכיח כי הנאשם הלבין את כספי המרמה שהתקבלו בגין אישומים 1-72 (למעט אישום 52 שזנחה) ע"י רכישת דירה מרחוב גולומב 33 דירה מס' 5 בגבעתיים על שם אחיו מכספים שמקורם בחשבונות שהנם על שם האח כשבפועל הכספים בחשבונות אלו הם שלו והדירה היא בבעלותו.

התביעה הציגה בפני ביהמ"ש את הראיות הבאות:

- הסכם רכישת הדירה נשוא כתב האישום - ת/197, עליו חתום הנאשם כמיופה כוחו של אחיו בהתאם לפיו כח קונסולארי – ת/198.
- הודעת מנהל החברה הקבלנית המוכרת – ת/196.
- קבלות וחשבוניות החברה הקבלנית – ת/199.

התביעה טוענת כי על ביהמ"ש לקבוע כי הדירה הנה בבעלותו של הנאשם חרף המצג כי הנה בבעלות האח- יוסי כהן זאת היא מבססת בעיקר על העובדה כי רוב רובם של התשלומים בעבור הדירה התבצעו מכספי הנאשם.

התשלום עבור הדירה

מתוך הראיות עולה כי הנאשם שילם בעבור הדירה באמצעות צ'קים בנקאיים את הסכומים הבאים: מתוך חשבון בנק דסקונט 202258 ע"ש יוסי כהן נרכשו שני צ'קים בנקאיים: האחד על סך 625,550 ₪ והאחר על סך 118,000 ₪ (ראה ת/195 – שוברי רכישת הצ'קים). מתוך חשבון 291618 של בנק הפועלים ע"ש יוסי כהן סכום של 524,450 ₪ (ראה ת/112 דף תנועות חשבון). הנאשם שילם במזומן סך של 33,200 ₪ ובצ'ק סך של 3,800 ₪ (ראה ת/199). לאחר סכימת הנתונים עולה כי מתוך חשבונות ע"ש יוסי כהן שילם הנאשם סך של 1,268,000 ₪ המהווים 97% מערך

הדירה בשעת הרכישה.

התביעה טוענת כי כל הכספים בחשבונות אלו הנם של הנאשם בלבד וכי לא בוצע שום שימוש בחשבונות ע"י יוסי כהן. זאת היא מבקשת להסיק מתוך אלה:

1. **עדויות של מר משה טוויל**, מנהל סניף בנק דיסקונט בו מצוי החשבון 202258, בביהמ"ש ביום 27.11.05 לאחר שהופנה למסמכי הבנק:

"...יוסי כהן עצמו לא פעל בחשבון, לא פגשתיו מעולם, אלא רק מיופה הכח, אלון כהן."

עוד העיד העד כי הנאשם סיפר לו כי הוא רכש דירה:

"הנאשם סיפר לי שהוא רכש דירה, איני זוכר מתי, שאלתי אם הוא צריך משכנתא הוא גיחך ואמר שלא".

2. **ת/105-ת/108** - שוברי הפעולות הבנקאיות בחשבון 202258, בהם לא מופיעות פעולות ע"י יוסי כהן, אלא רק ע"י הנאשם. כמו כן, לא ניתן לראות הפקדות מחו"ל או לחו"ל מחשבון זה.

3. **ת/103** - דף תנועות החשבון 202258 של בנק דסקונט, ממנו לא ניתן לראות הפקדות מחו"ל או לחו"ל, והעד משה טוויל העיד כי לאחר בדיקה שערך לא מצא אינדיקציה לפעילות מט"ח. (ראה פרוטוקול ישיבה מיום 27.11.05). עוד עולה מתוך **ת/103** כי סך כל הפקדות הנאשם בתקופה הרלבנטית לכתב האישום בחשבון מסתכמת באופן הבא: צ'קים בסך 3,517,089 ₪ ומזומן בסך של 698,650 ₪.

כפי שפורט בפרק הדין באישומים 1-72, התביעה הוכיחה קשר ישיר בין תקבולים שקיבל הנאשם בגין מכירת רכבים נשוא 42 אישומים לבין ההפקדות בחשבונות ע"ש אחיו של הנאשם באופן הבא:
לחשבון מספר 202258 מבנק דסקונט ע"ש יוסי כהן, הפקיד הנאשם סך של 1,566,750 ₪ שמקורם במכירת 40 רכבים, נשואם של 40 אישומים ואילו לחשבון מספר 291618 מבנק הפועלים ע"ש יוסי כהן הפקיד הנאשם סך של 70,250 ₪ שמקורם במכירת שני רכבים נשואם של שני אישומים. סה"כ הפקיד הנאשם כספים שלו שמקורם ב42 אישומים לחשבונות ע"ש האח בסכום כולל של: 1,637,000 ₪.

ראיות ההגנה

גרסת הנאשם

בעדותו בביהמ"ש מיום 12.12.05 עמד על כך בתוקף הנאשם כי הדירה נרכשה והנה בבעלותו של אחיו, יוסי כהן. "הדירה הרשומה על שם יוסי היא שלו, ניהלנו מו"מ עם אחי אלי כדי שנקנה דירה ליוסי, הוא נמצא 22 שנה בארה"ב, הוא רצה להשתקע בארץ ושתהיה לו פה דירה, נולדו לו תאומים, הוא רצה לעשות עלייה לארץ. הדירה מושכרת היום, הוא מקבל את הכסף של הדירה דרך העברה בנקאית מהשוכרת. מזהה את חוזה השכירות של הדירה."

בהמשך עדותו הסביר הנאשם כי יוסי כהן הוא זה ששילם בפועל על הדירה וזאת באמצעות העברות כספים במזומן שבוצעו מארה"ב לנאשם ע"י מכרים של האח, כל העברה כזו היתה בממוצע בסך של \$10,000 והסיבה שלא רואים סכומי הפקדות כאלו בחשבונות הבנק הנה רצונו להימנע מעמלות.

"יוסי העביר לי כספים באמצעות אנשים כמו ישראל סלע, שהוא חבר של יוסי, היה מעסיקו, הוא נתן לי פעם אחת כסף בסך \$9,000 לפני כמה שנים, הוא גר בארה"ב. אביו של חבר בשם שאול, פגשתיו פעמיים לפני כמה שנים, לא זוכר לפני כמה. ועוד כמה חברים שהם חיים בארה"ב, ובאים לחופשה בארץ. יוסי היה מתקשר אליי ואומר לי שהוא שולח כסף עם מישהו, הוא שלח את הכספים כדי שארכוש לו את הדירה. לא שאלתי מדוע אינו שולח מהבנק. איני יודע אם הוא יבוא להעיד במשפט. יוסי עובד באלקטרוניקה, הוא מנהל בחברה. ידעתי שיש הפקדות בבנק כפי שמופיע בנ/16 למרות שאיני זוכר את התאריכים, זוכר שהפקדתי את הדולרים לאחר שהמרתי, הפקדתי פחות מ 10,000 ₪ כדי לא לשלם עמלה. איני יכול להבדיל בין הפקדות במזומן מיוסי או ממכירת רכב. יש הפקדות במזומן בחשבונו של יוסי 202258 ממכונות. אך רוב ההפקדות הן המרות של

דולרים לשקלים, חלק מהכסף מכרתי מכוניות והפקדתי את הכסף. העד מופנה לתדפיס בחשבון 202258-ת/103 ומשיב: ההפקדות הללו הם כסף מיוסי, אם זה פחות מ 10,000 ₪. חילקתי את הסכומים שקיבלתי ממנו להפקדות של כ- 9,900 ₪, לפני העמלה, הפקדתי סכומים גדולים יותר. כמה פעמים בשנה, 3-4 פעמים יוסי שלח לי כסף ע"י אחרים. בשנת 2004 לא זוכר אם קיבלתי כסף מיוסי באמצעות שליח. בשנת 2003 קבלתי ממנו כסף, אך איני זוכר תאריכים, איני זוכר כמה הוא שלח לי, סכום של דירה כ- 300,000\$ בכמה פעמים. לטענה שאם הסכום הוא 300,000\$ הייתי צריך לקבל 30 פעמים כסף מחברים, משיב שהיו הרבה אנשים שהעבירו לי כסף."

14/נ - חוזה שכירות מיום 20.05.05

בפני ביהמ"ש הוצג חוזה שכירות להשכרת הדירה נשוא אישום זה, בין יוסי כהן המשכיר, המופיע כבעלי הדירה, לבין הגב' מלובני טלי- השוכרת. יוסי כהן עצמו אינו חתום על החוזה אלא הנאשם כמיופה כוחו, חתם בשמו. כמו כן, בסעיף המבוא נרשם: " הואיל והמשכיר הינו הבעלים והמחזיקים של המושכר..."

עה/2- מר אייל גרינברג

עד זה הופיע בפני ביהמ"ש ביום 02.07.06 והעיד כי ב 12/99 העביר 8,500\$ במזומן מיוסי כהן המתגורר בארה"ב לאלון כהן. עוד מסר כי אלון קבע עם יוסי שהוא יגיע אליו.

עה/4- גב' יעקובי סיגלית

העדה העידה בישיבה מיום 02.07.06 כי אחיה עובד עם יוסי כהן בלוס אנג'לס, וכי היא העבירה פעם 8,000\$ ופעם 9,000\$ כסף מזומן מיוסי לנאשם ע"י השארת הכסף אצל אימו של הנאשם מאחר ושם היה מתגורר. כמו כן, העידה כי העברות הכספים הללו התבצעו בין השנים 1994-1999

ניתוח הראיות

לאחר סקירת הראיות, אני קובע כי אין לקבל את גרסת הנאשם.

מחד, התביעה הציגה ראיות המוכיחות כי 97% מערך הדירה שולם מתוך חשבונות יוסי כהן שהנאשם הוא מיופה הכח היחידי בהם ולא נמצאו כל אינדיקציות לפעילות מצד יוסי כהן עצמו בחשבונותיו הוא. מאידך, גירסת הנאשם היא כי אחיו שילם בעבור הדירה באמצעות משלוח מזומן באמצעות חברים. כאשר הנאשם מציג גירסה נגדית אפשרית לגירסת התביעה בעניין אופן התשלום בעבור הדירה, עליו לבססה בראיות אובייקטיביות ולא להסתפק באמרות הנאשם בלבד. אומנם העידו שני עדי הגנה התומכים בגירסת הנאשם אולם מכאן ועד ההוכחה כי כל 300,000\$ הועברו לנאשם ע"י מכרי אחיו במזומן בסדרות של עד 10,000 \$ בכל פעם היא רחוקה. לאור העובדה כי אופן העברת כספים בדרך זו לכשעצמה מחשידה ולאור העובדה כי אינה דבר שבשגרת חיי המסחר על הנאשם לספק כלים לביהמ"ש להעדיף את גירסתו. אומנם עומדת לנאשם חזקת החפות ונטל ההוכחה מעל לכל ספק סביר רובץ על כתפי התביעה אך מרגע שהתביעה הציגה שורה של ראיות המעלות חשדות כבדים וספקות לגבי חפות הנאשם, הנטל עובר לכתפיו. רמת ההוכחה לה נדרשת הסנגוריה הנה פחותה בהרבה מזו שעל התביעה לעמוד בה ולמרות זאת סבורני שהנאשם שלפנינו לא הצליח לעמוד אף בנטל מופחת זה.

נ/14- הנאשם הציג חוזה שכר דירה ובו יוסי כהן מופיע כבעלים. החוזה הוא מיום 20.05.05, כשכתב האישום הוגש כנגד הנאשם עוד ביולי 2004. כמו כן, הנאשם הוא שחתום על החוזה ולא יוסי כהן בעצמו. עוד נתון רלבנטי הנה העובדה שהנאשם גר בדירה זו והחזיק בה, כתובתו בת"ז הנה גולומב 33 גבעתיים. כל אלו מורידים ממשקלו הראייתי של החוזה שמראש אינו כבד.

עדויות איל גרינברג והגב' סיגלית יעקב – גם אם אקבל את עדויותיהם כאמינות, עדיין משקלן זעום וזאת משתי סיבות: האחת, העובדה שההגנה הציגה שני עדים המעידים על שיטת העברת כספים זו אינה מספיקה על מנת להוכיח העברה של 300,000\$ לערך בצורה זו. כמו כן, שני העדים העידו על תקופות טרם פתיחת החשבונות המדוברים אייל

גרינברג העיד כי העביר \$8,500 בדצמבר 99 ואילו הגב' סיגלית העידה כי ביצעה שתי העברות בין השנים 94-99. חשבונות הבנק נפתחו בשנים 2000 ו 2001, כך שדברים אלו מכרסמים בגרסת הנאשם שטען שנהג להמיר את הכספים לשקלים ולהפקידם בחשבונות.

למול אלו, העיד מטעם התביעה מנהל הבנק שהעיד כי הנאשם אמר לו אישית כי **הוא** רוכש דירה. לכך מצטרפות הקבלות המעידות כי עיקר הכספים יצאו מכספי חשבונות יוסי כהן שהוכח כבר באישומים 1-72 ששימשו את הנאשם ולא את אחיו.

כמו כן, עולה השאלה המאוד רלבנטית לענייננו והיא מדוע זה לא הגיע יוסי כהן, הבעלים הנטען של הדירה ואימת את טענת אחיו כי הוא הבעלים של הדירה. לא זו בלבד אלא התביעה אף ביקשה מביהמ"ש לחלט את הדירה! סעיף 8 לסעיף האישום 73 לכתב האישום אומר:

" המאשימה תבקש מביהמ"ש לחלט הדירה על פי סמכותו כאמור בפרק ו' לחוק לאיסור הלבנת הון, בכפוף למתן זכות, כאמור בסעי' 21 [ד'] לחוק לאיסור הלבנת הון, ליוסי כהן או לכל מי שטוען לזכות בדירה."

בעליה החוקיים של הדירה לא מוטרד מכך שעומדים לחלט את רכושו? גם אם לא התאפשר ליוסי כהן להגיע הנה בעצמו יכל לדאוג לייצוג משפטי שיעמוד על זכויותיו. אך לאורך כל המשפט הארוך לא נשמע זכר מיוסי כהן. אי הגעתו של יוסי כהן כעד לטובת הנאשם יש בה כשלעצמה משקל ראייתי כבד. בסיכומי ההגנה המתייחסים לנושא זה נטען כי: "...מדובר בעניין משפחתי רגיש מהמדרגה הראשונה, וכי הנאשם ביקש בכל דרך למנוע טרחה ואי נעימות לאחיו...וזאת גם במחיר אישי של פגיעה בהגנתו." בחירתו זו של הנאשם להעדיף את אי הטרחת האח על פני שפיכת אור על שאלות התביעה היא כבדת משקל.

כל סימני השאלה בנוגע לכל האישומים נוגעים בצורה זו או אחרת לשם יוסי כהן. ברגע שנמנעים מלהעיד דמות כה מרכזית שנטענות לגביה כה הרבה **טענות הגנה** יש בכך מעבר לתמיהה גרידא, יש בכך משום אי רצון להבאת האמת לפתחו של ביהמ"ש.

לאור דחיית גרסתו של הנאשם אני קובע כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הדירה היא בבעלותו של הנאשם. כעת נשאלת השאלה האם מולאו כל יסודות עבירת הלבנת ההון לפי 3(א) לחוק איסור הלבנת הון? התשובה לכך היא חיובית. התביעה הוכיחה ב 42 אישומים מתוך אישומים 1-72 קשר ישיר בין תקבולים בגין מכירת הרכבים לבין הפקדות שבוצעו ע"י הנאשם בחשבונות שלא על שמו אלא על שם אחיו. אין ספק כי מטרתו של הנאשם היתה להסתיר את הכנסותיו בגין מעשי המרמה והזיוף ולטשטש את עקבות התקבולים. התביעה הוכיחה כי 97% מהתשלום בעבור הדירה מקורו באותם חשבונות על שם יוסי כהן כשבפועל הכספים שייכים לנאשם וכל הפעולות בחשבונות אלו בוצעו ע"י הנאשם עצמו ולא ע"י הבעלים הרשומים. לפי ההגנה, התביעה לא הוכיחה את הפרטים הבאים:

1. כי כל הכספים בחשבון הבנק הינם מעסקו של הנאשם
2. לא הוכח כי הכספים מעיסוקו של הנאשם מוכתמים כולם כ"רכוש אסור",
3. כי לא ניתן לאמוד את אותו חלק מהכספים- אם בכלל- אשר נולד מעצם העבירות הנטענות בכתב האישום כעבירות המקור.

עוד מוסיפה ההגנה כי עיקר המימון נבע מפעילותו החוקית של הנאשם וכי המרמה, כביכול בה נקט בשינוי מדי האוץ בחלק קטן מהמכוניות שמכר יכלה לתרום סכומים אפסיים, אם בכלל לרכישת דירה זו. לאחר עיון בטענות אלה, ניתן לקבוע כדלקמן:

1. התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי החשבונות הנם חשבונותיו של הנאשם ולא של יוסי כהן, כפי שפורט קודם לכן. הנאשם לא ציין כל מקור הכנסה אחר או מקורות אחרים לסכומי הכספים הנמצאים בחשבונות אלו. בשעה שניצבות למול הנאשם האשמות הן בתחום הלבנת ההון והן בגין הסתרת רווחים והצהרות כוזבות לרשויות המס (אישום 75), הנאשם צריך לספק הסבר משכנע להימצאותם של סכומים אלו בחשבונותיו המוסוויים.
2. טענת הנאשם היתה כי הכספים בגין הדירה הנם כספיו של אחיו. גירסה זו פסלתי כפי שכבר פורט. התביעה הוכיחה קשר בין תקבולים בגין 42 עבירות לבין הפקדות בחשבונותיו של הנאשם המוסוויים על שם אחיו. כל אלו מצביעים על כך כי החשבונות הנ"ל שימשו את הנאשם כחלק מפעילותו העסקית. הנאשם מצידו אינו

מספק הסברים או נתונים לגבי מקור לגיטימי אחר לכספים הנ"ל. לאור העובדה ששללתי את גרסתו בדבר היות הכספים של האח והנאשם כלל לא טען כי הכספים הם שלו ומקורם מפעילותו הלגיטימית, אזי אין מנוס מקביעה כי הכספים מקורם בכספי העבירה, כפי שהוכח ע"י התביעה.

3. לאור העובדה שהוכח כי החשבונות הם של הנאשם, ולאור העובדה שהוכח כי הנאשם הפקיד סך של 1,637,000 ₪ שמקורם בעבירות המקור נשוא כתב אישום זה אין נפקות לשאלה מתוך איזה חשבון מוסווה של הנאשם הוצא הכסף בעבור תשלום הדירה.

לעניין הטענה כי עבירת תרמה תרמה לחלק אפסי מהתקבולים, כבר קבעתי כי הנאשם ביצע את כל העבירות שיוחסו לו בפרטי האישום 72-1 (למעט אישום 52). כמו כן כבר הובהר כי לצורך עבירת הוצאת דבר במרמה **לא נדרש כי יוצא דבר ממנוי** בהכרח אלא מספיקה העובדה שבעצם שקריו יצר הנאשם עדיפות בעיני קונו לרכוש ממנו ולא מאדם אחר. הנאשם נטל מהקונים את זכות הבחירה לבצע קנייה מושכלת על סמך כל הפרמטרים הרלבנטיים להם, הוא יצר לעצמו יתרון תחרותי שיקרי ע"י הצגת מצג שווא וגרם לקונים לראות מולם מוצר שהוא שונה בתכלית השוני ממה שהוצג להם. התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי **אלמלא שקריו של הנאשם**, אודות היות הרכב בבעלות פרטית, שינוי הקילומטראז', אי היות הרכב רכב חברה בעבר, אי ציון העובדה כי הוא סוחר- **הקונים לא היו רוכשים ממנו את הרכבים מלכתחילה!**

איני מקבל את גירסת ההגנה כי כספי העבירה מתמצים בפער בין מחיר המכירה של הרכב בפועל לבין שווי האמיתי של הרכב. עצם העובדה שהנאשם גרם לקונים לקנות אצלו על סמך שקרים ושלל מהם את חופש הבחירה המושכלת, גורמת לכך שכל עסקת המכר הנה בגדר הוצאת דבר במרמה ולכן **כל התקבולים בגין כל המכירות מהווים כספים מעבירת המקור.**

משכך אני קובע כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את עבירת הלבנת ההון כמיוחס לו בכתב האישום.

אישום 74-

ראיות התביעה

התביעה הציגה הסכם בין הנאשם לחברת שוורצקומפ פיתוח בע"מ מיום 08.04.04 (נספח להודעת צבי גוראלי ת/172). לפי ההסכם הנאשם התקשר עם החב' על מנת לרכוש 13 כלי רכב (פרטיהם מפורטים בנספח ב' לכתב האישום ומסומנים 4, 8-19) תמורת 413,518 ₪.

התביעה הציגה ת/103 – דף תנועות חשבון 202258 ע"ש יוסי כהן, וכן הודעת זיכוי של החב' שצורפה ל ת/172 ולפיהם התביעה מבקשת להוכיח כי הנאשם העביר סכום זה לחשבון החברה ביום 08.04.04.

עוד הציגה התביעה, כחלק מנספחי ת/172 (הודעת צבי גוראלי) חוזה מיום 13.04.04 על פי התקשר הנאשם עם חב' יעל מערכות תוכנה בע"מ, שעניינו רכישת 5 כלי רכב ע"י הנאשם. פרטי הרכבים מופיעים בנספח ב' לכתב האישום ומסומנים 1-3, 5-7. לפי ההסכם הנאשם היה אמור לשלם 144,130 ₪. מתוך תדפיסי ההפקדה הנספחים ל ת/172 ומתוך ת/103 (דף תנועות חשבון 202258 ע"ש יוסי כהן) עולה כי הנאשם שילם 110,000 ₪ באמצעות צ'ק בנקאי מחשבון מסי 202258 וסך של 34,080 ₪ במזומן.

התביעה טוענת כי הוכיחה כי חשבונות אלו הם חשבונותיו של הנאשם וכי ההפקדות בחשבונות אלו מקורם בכספי עבירה.

הנאשם לא העביר את הבעלות על הרכבים על שמו (ראה ת/125 – תדפיסי משרד התחבורה).

ראיות ההגנה

ראה פירוט תוכן עדותו של הנאשם תחת פרק ראיות ההגנה באישומים 1-72 (עמ' 140).

ניתוח הראיות

בסיכומי ההגנה טוענות הסניגוריות כי המאשימה לא הביאה כל ראיה כי מקור הכספים לרכישת הרכבים מקורו ברכוש אסור. לדידן, עצם השימוש בחשבון הבנק על שם יוסי כהן אין בו כדי להוות הבסיס להרשעה בעבירות אלו. עוד מוסיפות כי לא ניתן לייחס לנאשם כוונת הסתרה ואף לא ידיעה כלשהי בדבר שימוש ברכוש אסור.

כפי שכבר קבעתי, התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי חשבונות יוסי כהן הם בפועל חשבונות הנאשם. עוד הוכיחה התביעה את שרשרת התקבולים בגין מכירתם של 42 רכבים נשואם של 42 אישומים מתוך 71 האישומים הראשונים לבין חשבונות הנאשם הרשומים על שם יוסי כהן.

עם זאת, אני מקבל את טענת ההגנה כי התביעה לא הצליחה להוכיח מעל לכל ספק סביר כי סה"כ הכספים המצויים בחשבונות הללו מקורם בביצוע עבירות.

משכך, לא הצליחה התביעה להוכיח כי הנאשם שילם בעבור 22 הרכבים נשוא אישום זה בכספים שהם בבחינת רכוש אסור, כמשמעותו בסעיף 3 (א) לחוק איסור הלבנת הון, התשי"ס-2,000.

לאור כל אלה אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו באישום זה בשל העדר ראיות מספיקות.

אישום 75

ראיות התביעה

• השמטת הכנסות מזדווחות שנתיים על הכנסות שהוגשו לפקיד שומה

התביעה הציגה תדפיסי משרד התחבורה- ת/125 מהם ניתן ללמוד על היקף עסקיו של הנאשם. על פיהם מכר הנאשם

בין השנים 1999-2004, 359 רכבים ביניהם 60 היו רשומים בבעלותו, 293 כמיופה כח ושישה רכבים שהיו רשומים על שם אבי כהן מכרם כמיופה כוחו.

ב"כ התביעה מצביע על היקף הפעילות הבנקאית העולה מתוך **ת/102-ת/122** כאינדיקציה להיקף פעילותו העסקית. התביעה מבקשת להסיק מתוך הנתונים שהוצגו בגין אישומים 72-1 (למעט 52) כי מחיר המכירה הממוצע של כל כלי רכב עמד על כ 38,000 ₪ וכי הרווח הממוצע ממכירת כלי רכב עמד על כ 10,000 ₪. מתוך תדפיסי משרד הרישוי עולה כי הנאשם מכר 359 רכבים מכאן שהכנסותיו בתקופה המדוברת עמדו על כ 13,642,000 ₪ ואילו רווחיו עמדו על כ 3,590,000 ₪.

למול אלו עומדים דו"חות השומה - **ת/123** של הנאשם המצביעים על פעילות עסקית בהיקף מצומצם במאות מונים. להלן פרוט הצלבת הנתונים בין הדיווח בדו"חות השומה לבין הפעילות בפועל:

שנת 1999 – כלי הרכב נשוא אישומים 61 ו-69 הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בשנה זו. מתוך הראיות עולה כי הנאשם שילם תמורתם סך של 57,000 ₪ ומכרם ב76,000 ₪.

מתוך **ת/124-ת/131** (תדפיסי משרד התחבורה) עולה כי בשנה זו מכר הנאשם כלי רכב נוספים. על פי **ת/119-** הנאשם הפקיד לחשבון דיסקונט מס' 180696 צ'קים ומזומן בסך של 2,051,726 ₪. לפי **ת/123** (דו"חות השומה) הנאשם דיווח כי בשנת 1999 לא הייתה לו כל פעילות עסקית.

שנת 2000 – כלי הרכב נשוא אישומים 37, 70 ו-71 הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בשנת 2000. מתוך הראיות עולה כי הנאשם קנה אותם בעלות של 109,500 ₪ ומכרם בסך של 135,500 ₪.

מתוך תדפיסי משרד התחבורה - **ת/124-ת/131** עולה כי בשנה זו הנאשם מכר יותר משלושה רכבים. מתוך מסמכי הבנק **ת/102-ת/122** עולה כי בשנת 2000 הפקיד הנאשם בחשבונות הבנק צ'קים ומזומן בסך של 2, 404,916 ₪.

מתוך **ת/123** (דו"ח השומה) עולה כי הנאשם דיווח על הכנסה של 6,700 ₪ ומהם ניכה הוצאות בסך 4,009 ₪ מה שהותיר את ההכנסה השנתית החייבת במס על סכום של 2,691 ₪.

שנת 2001 – כלי הרכב נשוא אישומים 38, 39, 53, 62 ו-72 הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בשנת 2000. מתוך הראיות עולה כי תמורת הרכבים שילם הנאשם 113,000 ₪ ומכרם בסך של 151,500 ₪.

מתוך תדפיסי משרד התחבורה - **ת/124-ת/131** עולה כי בשנה זו הנאשם מכר יותר מתמישה רכבים. מתוך מסמכי הבנק **ת/102-ת/122** עולה כי בשנת 2001 הפקיד הנאשם בחשבונות הבנק צ'קים ומזומן בסך של 1,792,833 ₪.

מתוך **ת/123** (דו"ח השומה) עולה כי הנאשם דיווח על הכנסה של 19,200 ₪ ומהם ניכה הוצאות בסך 11,418 ₪ מה שהותיר את ההכנסה השנתית החייבת במס על סכום של 7,782 ₪.

שנת 2002 - כלי הרכב נשוא אישומים: 19, 20, 24, 25, 28, 29, 41, 42, 43, 44, 47, 48, 49, 50, 54, 56, 64 הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בשנת 2002.

מתוך הראיות עולה כי תמורת הרכבים שילם הנאשם 497,025 ₪ ומכרם בסך של 678,000 ₪. מתוך תדפיסי משרד התחבורה - **ת/124-ת/131** עולה כי בשנה זו הנאשם מכר יותר מ 17 רכבים. מתוך מסמכי הבנק **ת/102-ת/122** עולה כי בשנת 2002 הפקיד הנאשם בחשבונות הבנק צ'קים ומזומן בסך של 1,876,749 ₪.

מתוך **ת/123** (דו"ח השומה) עולה כי הנאשם דיווח על הכנסה של 51,798 ₪ ומהם ניכה הוצאות בסך 45,619 ₪ מה שהותיר את ההכנסה השנתית החייבת במס על סכום של 6,179 ₪.

שנת 2003 - כלי הרכב נשוא 31 אישומים הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בשנת 2003. מתוך הראיות עולה כי תמורת הרכבים שילם הנאשם 814,928 ₪ ומכרם בסך של 1,157,750 ₪.

מתוך תדפיסי משרד התחבורה - **ת/124-ת/131** עולה כי בשנה זו הנאשם מכר יותר מ 31 רכבים. מתוך מסמכי הבנק **ת/102-ת/122** עולה כי בשנת 2003 הפקיד הנאשם בחשבונות הבנק צ'קים ומזומן בסך של 2,289,761 ₪.

על פי חשבוניות המס מס' 0037-0023 וכן חשבוניות 0048-0043 (מתוך ת/132) הנושאות תאריכים בשנת 2003, ההכנסה אותה רשם עמדה על: 67,700 ₪.

תחילת שנת 2004 - כלי הרכב נשוא 12 אישומים הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בתחילת שנת 2004 ותדפיסי משרד התחבורה ת/131-ת/124 מאשרים זאת.
מתוך הראיות שהוצגו בניתוח האישומים 1-72 עולה כי תמורת הרכבים שילם הנאשם 322,9738 ₪ ומכרם בסך של 437,000 ₪.
מתוך מסמכי הבנקים ת/122-ת/102 הפקיד הנאשם במחצית הראשונה של שנת 2004 בחשבונות צ'קים ומזומן בסך של 377,500 ₪.
על פי חשבוניות המס מס' 0042-0038 הנושאות תאריכים מחודשים ינואר ופברואר שנת 2004 הנאשם רשם הכנסה בסך של: 9,600 ₪.

• **הפקת חשבוניות מס כוזבות, אי ניהול ספרים, אי הפקת חשבוניות מס והכנת דו"חות כוזבים למע"מ**

לפי התביעה יש לראות בנאשם סוחר רכב ולא מתווך וזאת על סמך פעילותו העסקית שכללה רכישת רכבים ומתן מלוא התשלום עבורם ורק לאחר מכן מכירתם לקונים אחרים. לפי התביעה הנאשם לא עסק בתיווך בכלי רכב מאחר ולמרות שלא העביר את הבעלות על שמו בכל המקרים עדיין הוא מעולם לא הפגיש בין מוכר לקונה. בעצם העובדה שהנאשם רכש את הרכבים ממוכרים תמורת מלוא התמורה שנתבקשה אזי נותקה החוליה ביניהם לבין הקונים הבאים ומשכך אין הוא מוגדר כמתווך כי אם סוחר. כמו כן, התביעה הציגה את ת/123 – מכתב מרו"ח של הנאשם ירון כהן, המופנה לפקיד השומה מתאריך 13.05.02 ובו מודיעים לפקיד השומה כי הנאשם עוסק ב"תיווך וסחר בכלי רכב".

ת/132 – הנו תיק הנהלת החשבונות של הנאשם. התביעה מבקשת להבנות מראיה זו על היסוד השלילי שבה. בתיק לא נמצא פרוט בגין אילו עסקאות הוצאו החשבוניות המצויות בו משנת 2001-2002. כמו כן, לא נמצאו: ספרי תקבולים ותשלומים, ספר סחר, תיק תיעוד חוץ וכו'.

חלק מת/132 הנה שקית ובה העתקי חשבונית/קבלה שהופקו ע"י הנאשם הממוספרות 0048-0001 למעט חשבוניות אלו לא הוצגו חשבוניות נוספות. החשבוניות הן לאקוניות, על גבי כל אחת מהחשבוניות לא מצוין שמו המלא של הלקוח וכן לא מופיע פרוט אודות מספר הרישוי של הרכב, לכל היותר מצוין היצרן. כמו כן, המחירים המופיעים על גבי החשבוניות בגין מכירת רכבים נעים בין 1,800 ₪ ל 6,000 ₪.

עוד בת/132 מצויים העתקים מהדו"חות התקופתיים למע"מ הנושאים את חותמות בנק הדואר החל מ החודשים מרץ-אפריל 2000 ועד לדו"ח בעבור החודשים נובמבר – דצמבר 2003.

היקף העסקאות העולה מדו"חות אלו אינו תואם את היקף העסקות בפועל. סכומי המע"מ נעים בין 0 ל 924 ₪ ומרבית הדוחות הובילו לתשלום חודשי בסך פחות ממאתיים ₪.

בשנת 2000 הנאשם דיווח על עסקאות חייבות סכום של 6,700 ₪ ובגין שולם מע"מ בגובה של 670 ₪.
בשנת 2001 הנאשם דיווח על עסקאות חייבות בהיקף של 19,200 ₪ בגין שולם מע"מ בסכום של 1,916 ₪.
בשנת 2002 הנאשם דיווח על עסקאות חייבות בהיקף של 51,595 ₪ בגין שולם מע"מ בסכום של 1,311 ₪.
בשנת 2003 הנאשם דיווח על עסקאות חייבות בהיקף של 48,647 ₪ בגין שולם מע"מ בסכום של 2,237 ₪.

• **הפקדת תקבולים בחשבון בנק ע"ש אחר והסתרת חשבונות הבנק מרשויות המס**

התביעה מפנה לאישומים 1-72 (למעט אישום 52 שנזנח) שם הוכיחה כי ב42 אישומים הנאשם הפקיד את התקבולים בעקבות עסקאות מכירת רכבים לחשבונות על שם אחיו של הנאשם, חשבון מס' 291618 בבנק הפועלים וחשבון מס' 202258 מבנק דיסקונט. כמו כן, התביעה פרטה שורה של ראיות ת/102-ת/122 המעידות על כך שיוסי כהן לא ביצע פעולות בחשבונות אלו כלל ואילו הנאשם, המיופה כח היחידי בחשבונות הוא זה שפעל בחשבונות כבשלו ובאופן בלעדי. ההפקדות בחשבונות אלו בגין מכירת רכבים נמשכו גם לאחר שנישא.

ת/123- תיק השומה של הנאשם בו מצוי טופס "הצהרת הון" על הון ונכסים של הנאשם ועליו חותמת "נתקבל"

מתאריך 27.02.03. אישור על הגשת הדו"ח מתויק בתיק הנהלת החשבונות של הנאשם מיום 27.02.03 – ת/132. הצהרת ההון חתומה ע"י הנאשם ומתייחסת לאמיתות הפרטים נכון ליום 31.12.01. מתוך הצהרת ההון:

תחת הכותרת של מזומנים וחשבונות בנק – סעיף 2 (ב) פרט הנאשם את חשבון הבנק על שמו בלבד, חשבון מס' 180696 ואין כל איזכור לחשבונות יוסי כהן.

תחת כותרת ייפוי כח – סעיף 2(ז), השיב הנאשם בשלילה לשאלה האם הוא משמש כמיופה כוח, אפטרופוס, נאמן, נציג או בעל זכות חתימה בחשבונות בנקים, לגבי רכוש או התחייבויות שאינם בבעלותך בארץ או בחו"ל.

תשובות אלו עומדות בניגוד למסמכים המופיעים בטפסי פתיחת חשבון 202258 בבנק דיסקונט – ת/102, בו מצויה "הודעה על מתן הרשאה וייפוי כוח" מיום 20.09.01 שם הנאשם הוא מיופה כוח בחשבון. כמו כן, תשובתו השלילית של הנאשם עומדת בניגוד גם ל ת/110 – מסמכי פתיחת חשבון 291618 מבנק הפועלים, גם שם הנאשם מופיע כמיופה כוח עוד מיום 22.07.00, יום פתיחת החשבון.

רוב ההפקדות בוצעו בחשבונות על שם יוסי כהן ואילו בחשבון על שם הנאשם בוצעו הפקדות זעומות בלבד.

פעולות נוספות של הנאשם שנועדו לטשטש את הכנסותיו

קניה ומכירה של כלי רכב בשם יוסי כהן ובשם אחיינו, אבי כהן.

ת/128- תדפיסי פרטי כלי רכב שנרשמו ע"ש אבי כהן של משרד התחבורה – סה"כ 15 כלי רכב.

ת/129- רשימת כלי רכב שנרכשו ונמכרו ע"י אבי כהן כמיופה כוח של משרד התחבורה – סה"כ 6 כלי רכב.

ת/127- תדפיסי משרד התחבורה אודות פרטי כלי רכב שנרשמו ע"ש יוסי כהן – סה"כ 58 כלי רכב.

מתוך ת/128+ת/129- תדפיסי פרטי כלי רכב שנרשמו ע"ש אבי כהן. כשנתבקש אבי כהן להתייחס למוצג זה בעדותו בביהמ"ש ביום 27.11.05 השיב:

" רשום שהעסקאות בוצעו כאשר אני מיופה כוח, לשאלה האם אני ביצעתי את העסקאות אני משיב שלא. איני יודע מי ביצע את העסקאות. לא חתמתי על יפוי כוח לטובת אלון כהן. ...לא ידעתי שרשומים עלי במשרד התחבורה כל כך הרבה מכוניות, זה נודע לי לראשונה בחקירה. לא הרשתי לנאשם להשתמש ברשיון הנהיגה שלי. לא עבדתי אצלו, לא הייתי שותפו, כשהיה לי חסרון כסף, עזרתי לו לשטוף את המכוניות..."

ב"כ התביעה מוסיף ומצביע על פעולה נוספת המצביעה על רצון להסתיר את פעולותיו בעובדה כי רבות מעסקאות רכישת כלי הרכב נעשו בשם אחיו של הנאשם יוסי כהן, כשחשבוניות הרכישה שהנפיקו החברות המוכרות, המהוות הוצאה עיקרית ומוכרת במסגרת ניהול ספרים של סוחר רכב הקונה רכבים, הוצאו ע"ש יוסי כהן וכמו כן, התשלום עבור אותם כלי רכב נעשה מתוך חשבונות הבנק על שמו של יוסי כהן.

ראיות ההגנה

הנאשם העיד בביהמ"ש ביום 12.12.05. כשנתבקש להגיב להאשמות התביעה ביחס ל: השמטת הכנסות מדוחות שנתיים, הפקת חשבוניות מס כוזבות, אי ניהול ספרים, אי הפקת חשבוניות מס, ניהול חשבונות בנק סמויים והגשת הצהרת הון כוזבת באי דיווח בה על חשבונות הבנק השיב:

"היו לי הוצאות במהלך העסקים הרגיל, קניתי את המכוניות, לא גנבתי, גם לא חלקים, היו לי הוצאות של טסט שעשיתי למכוניות, פרסום הכנת המכוניות מבחינה מכאנית ופחחות. על כך שמאשימים אותי בהפקת חשבוניות מס כוזבות, משיב שהיתה לי ידידה שרצתה לעזור לי כדי לא לשלם לרו"ח, היא עזרה לי כיצד להוציא את החשבוניות, שעלי להצהיר על רווח המכוניות. בסעיף 10 לאישום 75 אני מואשם בהסתרת פעילות עסקית, משיב שלא הסתרתי שום דבר, אני סוחר קטן, כולם ידעו זאת, את כל הצ'קים הפקדתי בבנק."

כשנשאל בחקירתו הנגדית אודות אי קיומם של חשבוניות רבות המעידות על תיקוני רכבים השיב:

על כך שאין הרבה חשבוניות של מוסכים בקלסר הרו"ח שלי, משיב שהייתי שולח את המכוניות במוסכים בת"א, ברח' התעשייה 5 בת"א, מוסך קבוע שעבדתי איתו, לא זוכר את שמו. לא זוכר כמה מכוניות סדרתי במוסך הזה...העד הופנה לת/132 קלסר החשבוניות של המוסך ומנסה לאתר בו חשבוניות והציג חשבוניות של מוסך מב"ב ושל מכון רחיצה. לשאלה כיצד איני מוצא חשבוניות מהמוסך הנ"ל, משיב שלא הייתי מסודר."

ניתוח הראיות

להלן פרוט טענות ההגנה:

1. חומר חקירה חדש – לפי ההגנה חומר החקירה הבלעדי הרלבנטי לעבירות המס נולד לא רק לאחר הגשת כתב האישום אלא במהלך ניהול ההוכחות ממש.
2. אין לקבל את הראיה ת/210 לאמיתות תוכנה, מאחר והטבלה נמסרה להגנה ב06.06.06 בלבד, לאחר תחילת ניהול ההוכחות, והמאשימה ביססה את כתב האישום על הטבלה, משלא הציגה התביעה את הטבלה במסגרת חומר החקירה הרי שיש למחוק את כתב האישום על הסף בהעדר ראיות. כמו כן, מלינות הסניגוריות על כך כי לא ברור מי ערך את הטבלה ת/210 וכי הסכומים המופיעים בה שונים מהסכומים בהם מואשם הנאשם בכתב האישום
3. לא הוכח הסכום במלואו שכן לא הוכחו התקבולים המתייחסים לאישומים 1,2,6,12,14,15,17,30,32,34,36,37,38,39,40,46,52,60,62,63,65,67,69
4. אין לקבל את מסמכי ההפקדה שהוגשו שלא כחומר חקירה והוגשו במהלך ניהול המשפט
5. ההבדל בין מחזור לרווח – הכנסה חייבת במס אינה מתבססת על מחזור אלא על רווחיו של, ע"י סיכום סה"כ הפקדות המזומן והשיקים בחשבונות התביעה הוכיחה את המחזור בלבד ולא את הכנסתו החייבת במס של הנאשם.

בחינת טענות ההגנה:

1. אין אני מקבל את טענת ההגנה כי נולד לו חומר חקירה חדש. חומר החקירה נולד עוד בשאלונים/ תצהירי המתלוננים בשעה שהשיבו מה הסכום אותו שילמו לנאשם תמורת הרכב שרכשו ממנו. העובדה שהצ'קים או המסמכים עצמם הגיעו לידי התביעה ואח"כ לידי ההגנה מאוחר יותר אין בכך חומר חקירה חדש. הגנתו של הנאשם לא נפגעה בשום אופן שכן הנאשם לא הופתע מהסכומים שכן השאלונים היו בפני הסניגוריה כנדרש מחומר חקירה.
2. ת/210 הוא נייר עבודה, הוא אינו מהווה ראיה ראשונית מקורית עליה מתבסס כתב האישום אלא תדפיסי חשבונותיו של הנאשם. כפי שניתן לראות מפרק התשתית הראייתית, ת/210 אינו מוזכר בו כלל כי אם תדפיסי חשבונותיו של הנאשם. כפועל יוצא מכך, כתב האישום אינו מתבסס על ת/210 אלא כפי שהוסבר על דפי פירוט החשבונות של הנאשם (הכוללים את חשבונות הנאשם תחת שמו של יוסי כהן) ת/102-ת/122.
3. איני מקבל את טענת ההגנה כי התקבולים נשוא האישומים שפורטו לא הוכחו ע"י התביעה. התביעה הוכיחה את תקבולים הללו ע"י השאלונים ותצהירי המתלוננים שלא נסתרו ע"י ההגנה ולא ניטען כי הם כוזבים או שקריים.
4. איני מקבל את הטענה כי אין לקבל את מסמכי ההפקדה שהוגשו לאחר תחילת שלב ההוכחות. כבר התייחסתי לנקודה זו תחת סעי' 1, אין המדובר בחומר חקירה נוסף, חדש שהנאשם מופתע ממנו כי לנאשם היתה ההזדמנות להתגונן שהרי השאלונים היו ברשותו ככל חומר חקירה בתיק.
5. בדין מבחינה ההגנה בין הכנסה חייבת לבין מחזור עסקיו של הנאשם. התביעה אכן הציגה את תדפיסי חשבונות הבנק של הנאשם, אך עדיין נותרת השאלה מהי הכנסתו החייבת, או במילים אחרות מהם רווחיו. עם זאת, התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את מחיר הרכישה ומחיר המכירה של שורה של רכבים כפי שפורט בתשתית הראייתית. הפער בין שני הסכומים על פניו מהווה את רווחיו של הנאשם שכן הנאשם לא הוכיח את גובה ההוצאות שהיו לו. עם זאת אני אצא מתוך נקי' הנחה, המקלה עם הנאשם, כי 30% מתוך סה"כ הרווחים

הופנו להוצאות שוטפות בגין ניהול עסקו.

התביעה מייחסת לנאשם באישום זה את ביצוען של העבירות הבאות: שימוש במרמה עורמה ותחבולה במזיד ובכוונה להתחמק ממס, השמטה במזיד בכוונה להתחמק ממס מתוך דו"ח שנערך לפי הפקודה, מסירה בדו"ח אמרה או תרשומת כוזבת במזיד בכוונה להתחמק ממס והכנה או קיום פנקסי חשבונות כוזבים ורשומות כוזבות אחרות במזיד בכוונה להתחמק ממס.

גירסת הנאשם הנה כי הוא סוחר רכבים קטן אשר לא הסתיר את פעילותו ולראיה מפנה לכך שהפקיד את כל תקבוליו בחשבונות בבנקים. (ראה פירוט תוכן עדותו בביהמ"ש) די באמרות אלו ובקביעותיי בהתייחס לאיומים הקודמים כדי להבהיר כי חשבונות הנאשם שימשוהו בעסקיו. עם זאת, לא הצליחה התביעה לבצע הבחנה בין הפקדות שמקורן בפעילות עסקית לבין הפקדות פרטיות. מאידך, גם הנאשם מצידו לא התגונן והצביע על מקור אחר להפקדות מחוץ לפעילותו העסקית. לצורך העניין די לי בכך כי אתייחס לרכבים נשוא אישומים 1-72 כעוגן לבדיקת הוכחת ביצוע העבירות נשוא אישום זה.

כפי שכבר פרטתי התביעה הוכיחה את הפרטים הבאים:

שנת 1999 – כלי הרכב נשוא אישומים 61 ו-69 הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בשנה זו. מתוך הראיות עולה כי הנאשם שילם תמורתם סך של 57,000 ₪ ומכרם ב76,000 ₪.

שנת 2000 – כלי הרכב נשוא אישומים 37, 70 ו-71 הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בשנת 2000. מתוך הראיות עולה כי הנאשם קנה אותם בעלות של 109,500 ₪ ומכרם בסך של 135,500 ₪.

שנת 2001 – כלי הרכב נשוא אישומים 38, 39, 62, 72 ו-72 הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בשנת 2000. מתוך הראיות עולה כי תמורת הרכבים שילם הנאשם 113,000 ₪ ומכרם בסך של 151,500 ₪.

שנת 2002 - כלי הרכב נשוא אישומים: 19, 20, 24, 25, 28, 29, 41, 42, 43, 44, 47, 48, 49, 50, 54, 56, 64 הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בשנת 2002.

מתוך הראיות עולה כי תמורת הרכבים שילם הנאשם 497,025 ₪ ומכרם בסך של 678,000 ₪.

שנת 2003 - כלי הרכב נשוא 31 אישומים הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בשנת 2003. מתוך הראיות עולה כי תמורת הרכבים שילם הנאשם 814,928 ₪ ומכרם בסך של 1,157,750 ₪.

תחילת שנת 2004 - כלי הרכב נשוא 12 אישומים הנם כלי רכב אותם קנה הנאשם ומכרם בתחילת שנת 2004 ותדפיסי משרד התחבורה **ת/131-ת/124** מאשרים זאת.

מתוך הראיות שהוצגו בניתוח האישומים 1-72 עולה כי תמורת הרכבים שילם הנאשם 322,9738 ₪ ומכרם בסך של 437,000 ₪.

מכל אלו עולה כי הכנסתו החייבת של הנאשם (לאחר ניכוי 30% הוצאות תפעוליות) **בגין מכירת הרכבים נשוא אישומים 1-72 בלבד** הנם כדלהלן:

שנת 99 - 13,300 ₪ שנת 00 - 18,200 ₪ שנת 01 - 26,950 ₪ שנת 02 - 126,682.5 ₪ שנת 03 - 239,975.4 ₪.

כפי שפורט בפרק התשתית הראייתית, התביעה הוכיחה באמצעות תדפיסי משרד התחבורה כי בכל שנה בתק' הרלבנטית לכתב האישום הנאשם מכר מספר רב יותר של רכבים מאלו המופיעים בכתב האישום, דהיינו, מסקנה מתבקשת והגיונית הנה כי רווחיו בהכרח היו גבוהים יותר מאלו שחושבו. לכך מצטרפת העובדה כי בחשבונותיו ניצפת פעילות עסקית, הכוללת מתזורים העולים כדי מילוני שקלים בשנה ולכן לאור פסילת גרסתו כי אחיו שלח לו כספים במזומן באמצעות חברים בסדר גודל של \$ 300,000 וללא כל הסבר מצד הנאשם לעניין מקור הכספים הללו אני קובע כי פעילותו העסקית הניבה רווחים העולים על הסכומים שחושבו בפסקה הקודמת.

למול זאת, הנאשם הצהיר ודיווח בדוחות השומה שלו **ת/123** את הנתונים הבאים:

בשנת 1999 הנאשם דיווח כי בשנת 1999 לא הייתה לו כל פעילות עסקית.
בשנת 2000 הנאשם דיווח על עסקאות חייבות סכום של 6,700 ₪ ובגינן שולם מע"מ בגובה של 670 ₪.
בשנת 2001 הנאשם דיווח על הכנסה של 19,200 ₪ ומהם ניכה הוצאות בסך 11,418 ₪ מה שהותיר את ההכנסה השנתית החייבת במס על סכום של 7,782 ₪.

בשנת 2002 הנאשם דיווח על עסקאות חייבות בהיקף של 51,595 ₪ בגינן שולם מע"מ בסכום של 1,311 ₪.
בשנת 2003 הנאשם דיווח על עסקאות חייבות בהיקף של 48,647 ₪ בגינן שולם מע"מ בסכום של 2,237 ₪.

מההשוואה עולה כי בכל שנה הנאשם דיווח דיווחים כוזבים!

לנאשם לא תעמוד ההגנה בכך שנתן למכרה לנהל בעבורו את הנהלת החשבונות, כפי שעולה מעדותו. גרסה זו אינה מקובלת עליי, שכן הדוחות מתייחסים להצהרות הנאשם, הנאשם הוא שאחראי עליהם ועל עסקיו. מתוך התבוננות בת/ 132 כפי שפורט בפרק התשתית הראייתית ניתן לצפות בהפקת חשבוניות לאקונית בה לא מופיעים שמם המלא של הרוכשים, מסי הרכב שנמכר, וכמו כן מופיעים סכומים מגוחכים של מכירת רכבים בשווי הנע בין 1,800 ₪ ל 6,000 ₪.

כמו כן, כפי שכבר קבעתי הנאשם לא סיפק הסברים מניחים את הדעת לעובדה שהתחזה להיות אחיו ואחינו במקרים המפורטים בכתב האישום. וכן, פסלתי את הסברו של הנאשם בדבר הפקדת עיקר תקבוליו בחשבונותיו ע"ש אחיו בכך שניסה להסתיר את הונו מחברתו דאז ולימים אשתו.

אין ספק כלל ועיקר כי מכלול התנהגותו של הנאשם מצביעה על מאמציו של הנאשם בכל פעולותיו שנסקרו בפרק התשתית הראייתית ע"י התביעה, להונות את רשויות מס ההכנסה, לטשטש פעילותו העסקית בכוונה להתחמק ממס וכל זאת תוך שימוש בדרכי עורמה ותחבולה, השמטת הכנסות בדיווחים והפקת פנקסי חשבונות כוזבים.

לאור כל אלו אני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בסעיף זה של כתב האישום וקובע כי הנאשם ביצע:

- 4 עבירות של "השמטה במזיד, בכוונה להתחמק ממס מתוך דו"ח שנערך על פי הפקודה כל הכנסה שיש לכללה בדו"ח" לפי סעיף 220 (1) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"ה - 1961 (להלן: "הפקודה").
- עבירה של "מסירה בדו"ח על פי הפקודה אמרה או תרשומת כוזבות, במזיד בכוונה להתחמק ממס" על פי סעיף 220(2) לפקודה.
- 2 עבירות של "הכנה או קיום של פנקסי חשבונות כוזבים ורשומות אחרות כוזבות, במזיד בכוונה להתחמק ממס", עבירות לפי סעיף 220(4) לפקודה.
- 5 עבירות של "שימוש במרמה עורמה ותחבולה, במזיד ובכוונה להתחמק ממס" עבירות על סעיף 220(5) לפקודה.

סיכום של דבר

לאור כל אלו אני קובע כי התביעה הרימה את הנטל המוטל עליה, והוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו ואני מרשיעו בביצוע העבירות הבאות:

אישומים 1-72

- 24 עבירות של התחזות כאדם אחר לפי סעיף 441 לחוק העונשין, תשל"ז- 1977
- 71 עבירות של זיוף ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות בהתאם לסעיפים 418 ו 420 לחוק הנ"ל.

- 71 עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק הני"ל.
- 42 עבירות של ביצוע הלבנת הון בניגוד לסעיף 3(א') לחוק איסור הלבנת הון, התשי"ס – 2,000.

אישום 73

- עבירה לפי סעיף 3(א') לחוק איסור הלבנת הון, תשי"ס-2,000.

אישום 74

- הנאשם מזוכה מחמת חוסר ראיות .

אישום 75

הנאשם מורשע ב-

- 4 עבירות של "השמטה במזיד, בכוונה להתחמק ממס מתוך דו"ח שנערך על פי הפקודה כל הכנסה שיש לכללה בדו"ח" לפי סעיף 220 (1) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"ה - 1961 (להלן: "הפקודה").
- עבירה של "מסירה בדו"ח על פי הפקודה אמרה או תרשומת כוזבות, במזיד בכוונה להתחמק ממס" על פי סעיף 220(2) לפקודה.
- 2 עבירות של "הכנה או קיום של פנקסי חשבונות כוזבים ורשומות אחרות כוזבות, במזיד בכוונה להתחמק ממס", עבירות לפי סעיף 220(4) לפקודה.
- 5 עבירות של "שימוש במרמה עורמה ותחבולה, במזיד ובכוונה להתחמק ממס" עבירות על סעיף 220(5) לפקודה.

ניתנה היום יא' בשבט, תשס"ז (30 בינואר 2007) במעמד הצדדים.

גורפינקל צבי, שופט